

1

Vojna pešiakov, priateľ môj, drahý priateľ môjho rodu, „zlízol“ si údel Kainov:

Ábel, dobrý môj priateľ, poteš moju dušu príbehom:

Ja, rodený menom Kaqin, dostal som príkaz v mene rodu Kaqinovom odstreliť zo sveta brata ÁBELA, priateľa Rojka, pravým slovom: ukázať mu jeho cenu.

Odstreliť citom k životu.

Ja, rodený menom Kaqin vykonám vo vojnách rodov, o čo ma žiadajú:

Zájdem si do mesta, vykračujem si ako pán, po ceste stretávam pani Božku, ktorá rada urobí z drepu roznožku.

- Ako sa máte?
- Ale ááááko.... táááák úúúúúboho... – naťahuje a naťahuje. – Idem vlastne na koncert... Poznáte The Bratislava Idiots...?
- Áaaa... počul som... Banda vagabundov odvedľa... – a do pamäte sa mi vrýva názov The Bratislava Idiots...

Je mi ukradnuté, aký je rok, som obchodník.

Kráčam si, slobodne, slobodne, do pamäte sa mi vrýva nepoctivosť, s ktorou sám seba živým, a ako ten nepoctivý, viem, že ak neporuším zákonitosti, prežijem.

Smrť Ábelovi. Priznám sa. Mám ho rád.

Smrť Ábelovi, pôjde to ťažko, ale pôjde to.

Vtlačím svoje telo do bratislavskej telefónnej búdky. Poznáte to, všetky tie bratislavské telefonáty... Vytočím telefónne číslo Ábela.

- Haj, haj... Kámo... kámo... Počul som, že robíš zlé veci... Áaaaaaa.... Posielam ti pusu... – zvesím.

Nie, nenechal som ho povedať ani jedno slovko.

Nebudem priemerný.

Nebudem priemerný. Nikdy som nebol.

Fuj, priemernosť. Mám jej dosť.

Nie je máj.

„Idem na koncert The Bratislava Idiots.“

Stojím stále v búdke. Som bordel, som ten smrad, ktorý otravuje vaše životy. Som ten, pred ktorým sklopíte zrak.

Opäť vytočím číslo Ábela. Bože, prebože, zachráň ma aspoň raz, idem dole, idem dole, k tebe, zohýňam sa pre tvoj zápach.... klaniam sa k tebe.

Ábel zodvihne.

V hlase má strach. V hlase mám očakávanie.

- Ábel, Ábel... Pozývam ťa na koncert... The Bratislava Idiots!

Som priemerný!

Nedokážem nahnať človeku strach.

- Pôjdem rád, pôjdem rád... – dvakrát zopakuje Ábel. Vysoký čierny muž s charizmou, ktorá prehne každú bielu trasorítku. Už v úvode.

Spomeniem si na Tarantina. A zasmejem sa.

Nezabijem ho.

Nie, nie.

Stále stojím v búde. Vytočím číslo šéfa. (Odhladnúc, že som sám sebe šéfom, aj keď som bez práce... a nedávno som vyšiel z psychiatrie.)

158.

Obsadené.

155.

Zachránka:

- Prosím?
- Chcel som niekoho zabiť, sám seba, ale už som OK. Len tak. Hovorím z cesty. Je to niekto, ak som to sám?!
- Nemáme čas... nemáme čas...

OK.

Vytočím číslo The New York Dolls.

Počujem v hlave podozrivú Personality Crises.

Hej, hej, hej: Idem na to.

Dám si žuvačku bez mena výrobcu. A kráčam slobodne, slobodne. (V takej uzamknutej búde... sa kráča ťažko, to vám poviem. Keep on Going...)

Sloboda je moja. Keďže mám ihneď ďalšie meno a ďalšiu tvár.

Som Sloboda.

Mám ju!

Som Narcis.

Mám ho! V mozgu. Vyciciam sa až k zvracaniu. Vyciciam sa až k vrcholu muža, k brechaniu psa.

Som známa firma! Som známa firma!

Opúšťam sa v strede búde. Vychádzam. Idem na koncert. Bez peňazí. Nikto ma dnes nezamkne v mojom osude. Voči svetu zostávam otvorený. A to mám 28!

Poznám asi 999 percent ľudí, ktorí by ma odsúdili ako zatúlaného psa.

Ale to čo vidím - je môj majetok!

To, čo cítim, je môj osud a môj kontakt so svetom.

Kráčam, míňam tváre, míňam ľudí, ktorí sa menia rýchlejšie ako sa mení moje vnútro.

Ahoj - poviem nejakej žene!

Nikto neodpovedá. Och, relevantná pičurínka.

„Relevantná pičurínka... To si myslím... že...si“. Ale nepoviem jej to. Ešte jej to nepoviem.

Nikdy sa táto nedozvie, čo som si o nej pomyslel. Našťastie. Nanešťastie?

- Hej, vy ste pre mňa relevantná pičurínka... – a predsa vybrechnem, predsa sa chytím, predsa sám seba chytím.

Ona ma ihneď obžaluje, jeden milililiter jej šťavy si vzdychne a zopár neutrónov v jej mozgu sa za mnou otočí.

Nereaguje.

Kráča ďalej. „Jaj“ – ja jej ihneď nepatrím.

Hej, Ti Quaqo, správaj sa aspoň tak, aby ťa hneď v prvý deň na slobode... nezbalili za antisociálne správanie.

Spomeniem si na smrť Ábela. V liečebni som si naštudoval Sväté Písmo. Viete, mal som čas. Ty vieš, Moja QuadroMyseľ... Tá mala čas. A využila ho vzorne:

Kačiq 1: Kam ideme dnes?

Kačiq 2: Na koncert vyvrheľov The Bratislava Idiots...

Kaqin 3: Nepotrebuješ ani seba samého, ak nie si na strane mobilných telefónov... Ak nie si otrokom áut... elektriny... satelitov...

Kaqin 4: Duševná cesta bola opäť raz nastolená. Bojuj za svoj život.

- Nemám, - muž sa na mňa ani neotočí.

Vyzerá ako študent, ktorý práve stretol tú ženu, ktorá mi otvorila dvere. Pochodil asi rovnako.

S ľuďmi som „jednať“ nikdy nevedel.

Objekt sa mení na subjekt v sekunde, a v tej sekunde mi ten človek uniká.

- To nemáš ani desať korún? Milujem ťa! – zakričím na neho.

Muž sa zarehoce, ale neuhne z cesty. Jeho cesta je aj tvoj vietor, ktorý ťa zamkne a budeš len ďalším človečikom... bez možnosti ponúknuť sa histórii - a mojej duši To spôsobuje bolesť.

Mám chuť si kľaknúť a spovedať sa, ale nie jemu. Nikomu na svete, len môjmu a tvojmu uzamknutiu!

Takže idem na to:

Kráčam ďalej, asi rovnako ako Vy. Len som o poznanie bolestivejšie zasiahnutý tým, čo som videl, vidím a budem vidieť.

Pretože vidím len ďalšiu ženu – Uhne pohľadom:

Moje šaty už nie sú v móde. Žijem ako v roku, v ktorom žiješ ty.

Moje Ego bolo nahradené jej SuperEgom, a tvorivý génus Freud bol k niekomu z nás v týchto zábleskoch našich životov priaznivejšie naklonený.

Nebudem menovať. A odmietam byť menovateľom. Odmietam byť „čekovateľom“ a čímkoľvek.

Nie som nihilista!

Nie som anarchista!

Chcem iba Božie dieťa na zemi!

To je To - prečo sa túlam. Sa Nemilujem so ženami.

A to je To, prečo som svätý.

Hľadám svojho Ábela! Hľadám svätú lásku. A môžem počítať iba so sebou.

Kráčam ako Purple Rain z roku 1984, Prince.

Kráčam ako Johansen z roku 1973.

Kráčam ako frustrovaný idiot. Doslovne.

Dnes ráno som vstal, problém je, že si na to nepamätám.

Každý deň je ako Ruleta. Ruská Ruleta s mojim mozgom, ráno.

Je ráno.

Ráno:

2 Zyprexy.

Na Obed 2 Zyprexy.

Na večeru 2 Zyprexy a jeden liek 1000mg proti epilepsii.

Som za hraniciou. Potrebujem hnijúci dôchodok.

Potrebujem lásku. Ale nedostanem ju. Som za hranicou.

Som sám sebe právnikom.

Potrebujem lásku! Ale veď som povedal, že som sám sebe právnikom... Som za hranicou akéhokoľvek zdravého rozumu. Kedykoľvek.

Ach, prebudil som sa, s potrebou bozku. /Príliš rýchly(). Príliš pomalý na to, aby si ma nejaká žena zodvihla zo zeme a použila ako Jej životného právnik.

Našiel som na izbe vedľa seba ležať neznámu osobu. Postavím sa a unikám. Potrebujem nejakú liečebňu. Ale ešte sa zháčim:

Kaqin 1: Kto je ten koho hľadáš?

Kaqin 2: Ábel!

Kaqin 3: Daj si svoje lieky.

Kaqin 4: Všetko je pod kontrolou.

Skontrolujem osobu vedľa mňa, čo dýcha. Dýcha! Ach, Bože, našiel som svojho Ábela?!

Je to muž!

Je to muž...

Ach, je to iba ďalší muž...

A tento môj podnájom... Ach, Bože!

Ach, Bože, dopraj mi už ženu!

- Vstávaj! – burcujem súpera. Bolí ma pod ľavým okom. Viem, že som pil a viem, že som včera... Áno, áno, priatelia, viem, viem, The Bratislava Idiots... Som ich bubeník... A čo... Dohnala ma vlastná sláva?!

Nikdy!

- Vstávaj! – buchnem do súpera na mojej posteli.
- Nie som ten, kto tvorí... Nie som ten, kto chce skončiť ako strojca nihilistického projektu! Ja som projektil zvnútra! Ja nie som skazený zvnútra! Ja nie som ten, kto musí byť prvý vytrhnutý! Som dobrý zvnútra?

Len tí, ktorým ako prvé hnijú zuby múdrosti... môžu vstúpiť!

Môj súper vstáva!

- Tak tomu hovorím privítanie... – prehovoril ku mne. Má monokel. – Ako si pamätám... včera som ti zachránil život.
- Vážne? – prehodím - akoby som o tom nevedel.

Dostanem sa, včera, dnes, včera, dnes, k telefónnej búde. Našiel som primabalerínu, ktorá mi požičala desať korún.

Mala šesťnásť rokov a bola takmer určite panna. A o tom, že som neposlušný bubeník z The Bratislava Idiots, menovateľom „ďalší zničený mozog v mene zákonov a nepísaného práva slobodnej spoločnosti, kde vládnu ignorantské „krásne“ ženy... Ony hája v biologických vojnách a hrách veľkomiest len tých, ktorí za to stoja...“

Stratil som práva na čísla žien.

Stratil som práva na alkohol... drogy... talent... Som zlý, zvnútra zhnitý... (Jednoducho som sa odcudzil aj tým, ktorí ma mali... a mohli mať... radi.)

– ach – Tá panna nevedela... vďaka svojej čistote – ako to chodí.

Pomodlime sa za ňu.

Vošiel som do ďalšej búdky.

Točím 0900 001 002.

Zdvíha mi môj milovaný Ábel.

- Áno? To si ty?! Len ty máš toto číslo. Odkiaľ voláš. Môžem si prísť pre teba?
- Kroť sa.... Kroť sa... Prosím... Daj mi čas. Potrebujem ešte aspoň jeden život. Vždy sa s tou ženou obídeme... Vyberiem si ženu vedľa nej... A ona ma odsúdi. Tá mi vždy

nasadí obojok a pošle ma medzi všetkých bratislavských psov bojovať o jedlo. A ja som tak jemný... Slabí psy nejubú. Počúvaj ma...

- Kde si?! Kde si?

Ach, musím zvesiť, nedal mi žiadny čas.

XX

Moja Láska vstáva z postele. Muž, neoblečený, ak si nevšimneme deravých nohavíc. Smrdí. Patrí k bohatej bezprízornej a slepej základni tohto mesta. Ešte nevidí... ako to funguje. Ale vie dobre variť, má veľký penis a veľké auto.

- Ja som predsa tvoj Ábel! – zasyčí na mňa. – Včera som ním bol...

- Ach, nie... Každý deň to isté... Už mi dávno došli prachy... Tento jednoizbový byt je jediný... čo mi patrí... Musím pátrať ďalej... Chceš túto kurvu?! Nazvi si ju ako chceš... Aj tak je každá pekná žena... taká istá... Nie je duchaplná... alebo je... ale je to jedno. Zavri jej ústa vtákom, ak si to nechá, neprídeš na to, či je duchaplná, lebo si jej zaplatil.

- Áno... Prečo... Pre... čo... Prečo mi neveríš, že ja som... že som... Tvoj Ábel... Som...

- To je dlhá história... Meníme si tváre... Kain a Ábel... Len sa pozerať, uvidíš to všade... ak budeš chcieť.

Každý dostane len to, čo si zaslúži? Radšej by sme mali hovoriť o životných šanciach... Potrebujem súkromie.

Potrebujeme súkromie. Ale kto určí, kedy ho mám priveľa?! Možno na uliciach vo veľkomeste by som dostal od „policajtov ducha“ (každý súdi každého a keď to preženiete... nemôžete to brať osobne, sú ľudia, ktorí vedú naozaj ublížiť) vysvedčenie: „Smrť – aspoň sociálnu“.

Pokiaľ vás v srdci neobháji – aspoň – tá pätnásťročná panna...

XX

Som neoblomný, raňajšia káva, a po stý raz rovnaké slová z jeho úst. A je jedno... kto to je.

Túlam sa aj naďalej. Hľadám len lásku. Hľadám iba pochopenie. Lenže... také už nejestvuje. Len preto som protestant (ale už som zabudol, čo tým myslím...)

Revolucionár nie som... môj mozog je odstrelený a nemôžu ma ovládať ako dajakú bábku v programe na zabávanie „tých hore“.

Kurva, teda ty, nevážený čitateľ, ma prebúdzaš...

Kaqin 1: Ako dlho to ešte vydržím? Bojovať o svoju lásku?

Kaqin 2: Donekonečna... ale po celé dni spím, takže je čas povedať „zbohom kokotom a pičiam“... Všetci moji „akože priatelia“... Nikto nevolá... Je to ako to je. Ak si to nezvládol, nie je zľutovania a ženy viac nevzrušíš.

Kaqin 3: Ako to môžeš vydržať? Ako to môžem vydržať?

Kaqin 4: Šialenstvo je jediná odpoveď na dlhotrvajúci život bez lásky:

Prebúdzam sa na psychiatrii. Fakultná Nemocnica.

A poviem Vám môj Príbeh bez lásky:

26.6.2007 aplikujem nepodstatnú marihuanu, od ktorej som psychicky závislý už dva roky, na izbe, u svojich chlapcov, ktorí však neveria, že „ženská sila“... vie odviať muža raz a navždy.

Im patria moje peniaze, môj mozog, moja duša.

Kompletne na okamih, kedy som „v procese“ – bude zo mňa atómová bomba – alebo hovno – ale vyhrám „zlatú strednú cestu...“.

Potom zase putujem ďalej a patríť zas ďalším ľuďom. So mnou si vždy ľudia robili, čo sa im zachcelo... Potvrdzujem.

Nasadám do automobilu:

Citroen Ax 1.0, ktorý som si kúpil za vlastné... Nuž, zdá sa, skôr ja patríť autu...

Áno, som jeho otrok a on je môj boh... na okamih... ako Ja som Váš (pri ďalšej súloži ťa pretiahnem, či chceš alebo nechceš a dám ti môj pohľad ☺).

Vyrážam na cestu, do môjho rodného mesta, cirka 136 km. Hneď v prvý kilometer ma prepadne paranoja z trávy, že moja stará matka končí so životom a ja nestíham jej smrť.

Na koho som viazaný? Komu patríť? A kto ma chce zmraziť? Nie, nie som viazaný na matku a na Oidipovský komplex si vyhradzujem právo.

Milujem Rolling Stones, Rolling Thunders Boys, (Penis... už ho iba používam) a tak.

A ja pre moju starú matku prepnem na najvyšší stupeň poznania Jazdca.

A Predvádzam jazdu života alebo smrti. Ako len chcete. Škoda, že to nikto nenahráva. Ešteže si toho všimnú policajti. Presnejšie: policajná motorka - a policajná hliadka.

Citroen Ax ide na maximum. A aby ste „cítili“, že ako sa „vyznám“ v autách, kúrenie je zapnuté na maximum, aby som vyhnal môj Citroen na jeho maximum.

Neuveríte, ale miestami mi rýchlomer ukazoval 160 km/hod (1.0 motor!, ale ak rátame s odchýlkou, všetko sedí...).

Menší problém bol však s obiehaním, obiehal som pri tej rýchlosti... aj zprava, zľava...

V automobile nevrčí žiadna hudba.... Len ticho.... Ticho ma pretiahlo. „Diabol“ ma konečne pretiahol.

Modlím sa pri jazde:

„Dajte mi ticho....“

„Dajte mi ticho....“

A Jazdím ako by som jazdil v období mojej závislosti na PC hrách. Formule a tak (najmä hra Grand Prix Legends, odporúčam... ako závislý, ako na niečom závislý ☺).

„Dajte mi Ticho:

cirka na 68 kilometri sa ozve výstrel z policajného Passatu, ktorý ma raz dokonca predbehol, ale ja som mu jeho „malú policajnú šialenosť“ opätovoľ. Nezastavil som. Chcel ma vytlačiť na krajnicu. To asi preto, že som obiehal kamióny, dodávky a „pomalšie“ autá... ako typický šialenec.

Viete, bolo mi to úplne jedno. Len ďalší muž, ktorému dajaká žena odviaľala myseľ a rozum, dušu.

A že viem obiehať! Myšičky a iné kaskadérske manévry! Úhybné, provokujúce manévry... páni, ten policajt sa musel so mnou baviť.

A že viem obiehať aj po tichu, len ako... ja.

Ozve sa výstrel do vzduchu.

A

Asi na 70 kilometri, keďže ideme naozaj „rýchlo“ – zdvíham nad hlavu ruky... Áno, potvrdzujem, totálne mi preskočilo, a som na to hrdý - ale auto sa nie a nie prevrátiť, tak po dobrých desiatich sekundách chytím volant... a proste... držím líniu:

Niečo ako náboj zaklope na sklo môjho Citroena Ax 1.0.

Nie som vystrašený, nie som vystrašený, nie som vystrašený.

Necítim duševnú bolesť, necítim bolesť.

Prekvapenie:

A

Asi na 100 kilometri ma opúšťajú policajný sprievodcovia. Sú odvolaní.

Prekvapenie:

Nikto ma nekontroluje. Pokračujem vo svojej jazde. Ale už nepredbieham zprava.

Krotím sa.

A tak sa končí najlepšia jazda môjho života.

Nepísaná právo však čaká za rohom. Odvtedy idem už len dole. A tú ženu... uvidím odvtedy ešte trikrát... Dvakrát ju pozdravím „Ahoj“... Po tretíkrát... Už duševne vykastovaný a prepustený z liečebne jej nedokážem povedať nič... Ale tá guľka bola zábavná!

XX

Vstávam ráno, hlava ma nebolí, som sám.

Dnes ma nikto neprespával. Dnes som nepil. Dnes som sa nikomu nevyhrážal.

Včera som sa najedol a nemohol som spať. Asi som nebol „dobrý“... Alebo som v živote spáchal veľa hriechov... Ale... je mi to jedno – a – aby som nezabudol - choďte do piče, všetci kokoti, ktorí súdite môj život a rozhodujete o ňom!

Kde je môj Ábel?

Pýtam sa, ako sa spúšťa hra nového dňa.

Opona sa rozvila celkom sama.

Sám sebe hercom.

Sám sebe dušou.

Sám sebe psom baskervillským i policajtom.

„Dajte mi Ticho“.

„Dajte mi Pravdu.“

Modlím sa bez presného adresáta. Som pokojný.

Púšťam si hudbu, púšťam si úvodný album od Rolling Stones, ešte s Brianom Jonesom.

Nesnívam, počúvam.

Spievam:

Hedviga, Hedviga...

Niektu z mojich susedov volá:

158

- Polícia.

- Náš sused ruší ranný pokoj.

- Nahláste pozíciu.

Ábel, Ábel, kde ťa nájdem:

Kráčam po ulici,
Vedľa dvoch žien.
Vidím im do životov. Môže byť leto.
Sú to smutné ženy.

Slečny, slečny, nemôžete mi požičať desať... korún.

Ako sa majú vaše palce?

- Nie, - odpovie prvá.
- Nie, - odpovie druhá.

Mali rovnaký výzor v tvári.

Mám šťastie, že som doma, u seba, v koľajniciach domova, našiel desať korún:

Uvidím búdku, som v roku, v ktorom ste stratili panenstvo:

- Ábel, Ábel...
0900 001 002:

- Ahoj Láska...
- Ahoj môj Kaqin...
- Ešte stále hľadám svoju identitu...
- Musím prijať... hocijakú ponuku...

Každý potrebuje pracovať.

Musím vymeniť svoje emócie za tvrdú prácu.

Ábelov hlas je podozrivo priamočiary. Udiera do mojej duše.

Kaqin 1: Zves a hľadaj lásku.

Kaqin 2: Zves a povedz: Láska je... prežitá v minulosti.

Kaqin 3: Zves.

Kaqin 4: Dýchaj.

Upokojujem sa, dýcham.

Stále som niekde stratený v ceste... na koncert The Bratislava Idiots.

Poznám svoju hodnotu.

Poznám, keď človek melie z posledného.

Poznám, keď už niet čo obhajovať.

Som v roku, v ktorom stratila panenstvo žena, ktorá ako prvá pochopila, že tým stratila väčšiu silu... :

Sadám si za písací stôl. Volal mi Ábel. Že vraj je potrebné napísať texty k hudbe.

Počúvam jeho hudbu.

Kain pracuje pre Ábela:

Rape Me With Your Soul: Girl!

Soon or later

That's why I'm so down
Looking inside you
Outside you
I'm going insane
I'm not free when I see you playing with me only for your young lost soul
In this world I don't believe you
But I can't stop watching
Sorry girl I can't I really can't

Soon or later
I will scream like you used to scream in my imaginations
I will cry like I'd never cry in your „kingdom heartness country“
But it is not question of cry
It's question of everything what I can not say

Soon or later
You will be my artist
Soon or later
You crucified me
Like you always do (when I see you without selfcontrol)

This is my point of pain lost and demoralization
I know that you waiting for somebody else
For somebody who will tell you what you wanna heard
I will never tell you what you wanna heard
I'm not that kind of guy

Soon or later
I will find my heart beating for somebody else
But now...
All of my joking words coming to you like forgotten hurricane

Only looking for... to belong to somebody who will see in me what I'm
But it's so hard
I can't see „thru“ and „thru“ myself
But it's so hard to know that you smile on me
I'm human being like you
I really love your „cruelness“
I really love your(s) limitations

Soon or later
You will understand that I... never never never joking about my feelings
You not only one
But when you came – everywhere (basic level - hated Havana):
I'm sick of your beauty
I'm really really sick of you

(takýchto „básni“ mám až príliš veľa – tragikomicky smutné,,...“)

Je koniec mojim slovám.
Povedal som, čo som potreboval.
Som iba čiernym pešiakom v tejto partii. A zrejme so mnou už nikto nikdy nepotiahne.

Hľadám svoju identitu. Vo Vašich očiach ju nenájdem!
Hľadám svoju identitu. Kde by som ju mohol nájsť?

Ábel, Ábel, Ábel?! Kde toľko si?

Je koniec mojim slovám. Znova a zas.

Vchádzam do klubu Stretnutie pod pančuchou. Porodkyňa „každého života, ktorý stretne zoči voči“ je mojou známou. Sadám si k nej, lebo nemám na zaplatenie.

- Nemáš na vstup, čo?
- Nie... nemám na... vstup, - zopakujem.
- Čo hľadáš? – spýta sa ma priamo.
- Čo hľadáš u mňa? Chceš moju realitu? – spýta sa ma ešte priamejšie.

Zodvihnem sa a odchádzam. Sem nepatrím. Je príliš útočná, príliš útočí na môj stav. A ja môj stav nemám zdarma.

O 8:46 ma kontroluje polícia.

- Vy pracujete kde?
- Nikde... a všade...
- Aha...

Druhý policajt sa pripojí:

Nepotrebujete... nepotrebujete... pomôcť? Niekam zaviesť?!

- Nie, ďakujem.
- A ženy... Čo ženy? – spýta sa ma tiahlo, až ma z toho mierne natiahne.
- S tou otázkou na mňa nechodte... Som len pešiak, ktorý nezvláda svoju hru...

Policajti ma opúšťajú. Túlam sa sám, ale moje spôsoby džentlmena ma neopúšťajú:

Nikoho neobťažujem.

Nevrieskam. Nepseudofilozofujem.

Musím nájsť ďalšiu telefónnu búdku. Som v roku 2007.

Ale ženy, ktorej sa pýtam, kde by som mohol nájsť...

- Tie už dávno zrušili... Skúste automat.

Ja som automat. Som automat na život.

Ani sa jej nepoďakujem.

Kráčam mestom, veď mesto je veľké, môže ma ukrižovať – ak sa pomodlím za ukrižovanie do očí tých, ktorí čakajú na ďalšieho, ktorého možno „ukrižovať a odsúdiť“.

Cítim sa ako dobytok.

Cítim sa veľmi dobre, nechcem, aby sa na mňa pamätalo v tejto podobe.

Ctím si svojich priateľov. Aj keď v momentálnej sociálnej situácii nemám žiadnych. Nechcem sa priznať sám k sebe.

Škoda.

Sedíme v Havane. Potrava na stoloch sa prehýba.

- Dajte si všetci.... Všetci, ktorí môžu byť svätci...

Údajne, všetci môžu byť svätci. Ale... málokto chce o tom počuť.

Mám svoju duševnú cestu.

Nekradnite mi ju.

Som späť v roku, v ktorom ste po prvý raz stratili „svoju podstatu“:

Cestujem autobusom, je preplnený.

Dnes máme koncert. Ty si nástroj.

Teším sa ako malý chlapec.

Zarobím nejaké peniaze a kúpim si novú hudbu. Nové platne. Nové spiatočníctvo. Novú prítomnosť. Nový obraz. Novú budúcnosť. Niekeho iného.

Verím, že dostanem, čo si zaslúžim. Verím, že si zaslúžim viac ako dostávam.

Vystúpim z autobusu, na 5 Avenue, stratený vo vriacom kotly iných ľudí.
Kráčam v rytme, naľavo blondína, napravo čierny panter.
Som glej, som v pohode, som olej.

V padnem do prvého baru, ktorý nájdem a pýtam si whiskey s ľadom.

Toto je moja cesta a verím na ňu.
Toto je moja pomsta a verím na ňu.

Večer sa začína rovnako ako ostatné večery.
Opäť - Veľký Rudolf klame telom. Za mikrofónom sa strieda s malým Adolfom, ktorý nemá – taktiež – žiadnych priateľov... Môže byť zneužitý... oveľa ľahšie... ako ty, napríklad.
Malý Adolf je v pohode, iba príliš verí svojim rodičom a už sa nechal uzamknúť, trhá mu nosom a tak.

Večer sa začína rovnako ako moje bolestivé stigmy.
Končím za bicími.
Končím pri pohľade na malú čiernu stredoškolačku.
Keď dohráme, venujem sa jej, venujem sa spovedaniu.

- Ahoj... (a všetky tie vety)
- Ahoj... (je síce – ešte – slepá, ale môžem mať ruky vo vreckách... a netrhá mi prstami...)

Je mojím zrkadlom, je mojím spovedným kameňom. A sex nebude.

Pokračuje program, akoby ešte z predchádzajúceho dňa. Unaveno odchádzam od slečny.
Neverím, verím, neverím, verím na ľudskú moc a rozum.
Všetko, čo som čítal, všetky revolúcie a všetky lágre boli pravdivé viac ako ja dnes.

Kačiqin 1: Žijem.
Kačiqin 2: Živorím.
Kačiqin 3: Neviem, že som.
Kačiqin 4: Ešte si nevážim práva žiť.

Chcel by som sa stiahnuť do ulity.
Prepadne ma myšlienka, ale myšlienkam už neverím. Sú ženského rodu a blázon mužského.

Tlieskajú nám. Tlieskajú mne. Tlieskajú. Moju lásku nežískajú zdarma.

Ocitnem sa v takmer prázdnej sále, päť ľudí napäto čaká.
Spustíme.
Len to, čo vieme.

- Vážených päť kukučiek... éeee... Nechcem byť arogantným prasaťom ... Pripravili sme si program... Zábavný program... Aké vtáky vám spievajú ráno pod oknami, nad oknami?

Zahráme im.

Bubnujem o sto šesť.

V prestávke by sme chceli rozprávať nejaké vtipy. Ale nezostáva otvorené. Diváci sa potrebujú vyvetrať a odskočiť si na toalety.

Neustále sa snažím zaostriť na Ábela. Mal by byť niekde medzi tými piatimi, ktorí museli zaplatiť za ďalších piatich, ktorí síce „chcú počuť... ale nechcú platiť“.. Ábel je medzi nimi. Bol vždy tak rozumný... Ktosi mi to pošuškal. Ale neviem, či mám veriť svojim očiam alebo očiam publika.

Po koncerte ma odchyťáva reportérka.

- Že sa ja som vám sľúbil sólokapra? Nepamätám si... – a za pár sekúnd upadám do podobnej letargie ako predtým.

Kaqin 1:

Večera mi chutila. Na besede sme si zhrnuli body nášho vystúpenia. Hlava ma už nebolí, neverím na manželské prepáčenia.

Kaqin 2:

Večera mi chutila. Ábel mi zase ušiel. Môj osud ma dostihol.

Kaqin 3:

Večera mi chutila. Klamem telo.

Kaqin 4:

Večera mi nechutila. Ale mojím zmyslom tu nie je očakávať chutné a nechutné jedlo.

- _____ -

- Ste prepustený do domáceho liečenia, - ozýva sa mi v hlave. – A ja verím tomu hlasu.

Bol ste iba príliš slobodný voči ostatným!

Bol ste priveľmi slobodný!

- _____ -

Na prechádzke som so psíkom. Stretol som ju.

Dámu môjho srdca.

Srdce ma zaboľelo, ale keďže som vedel, že psíka nepustí z obojku, nemal som sa s ňou o čom baviť.

Počasie:

Treskúca zima.

Pes, jej pes, na mňa neštekal. Videl vo mne iba psa bez obojku.

Nepýtam sa.

Píšem X:

XX

Sedím v kancelárii. Je rok, v ktorom pochopíš „ako to je“:

- Máte to? – spýta sa ma užasnutý detektív.
- Mám to.

Ďalšie sklady, náradie, vidím ďalšie ľudské mozgy a ďalšie ľudské rieky.
Bubnujem do taktu. Ďalšia pekná ignorantská žena, ktorá má len ďalší životný cieľ, je dnes mojim Ábelom.

„Zostaň ešte chvíľku. My sme tí, ktorí sú údajne príliš negatívny. Ale ak sme dobrí zvnútra... údajne môžeme spať...“

„Zostaň ešte chvíľku.“

„Zostaň ešte chvíľku!“ – prosia opice v ZOO Bratislava.
Bol som tam, bol som tam, rozprávať sa o spoločnosti s pumou.

Mal som na sebe pôstny kabát, púštny kabát. Puma ma pozdravila pozdravom púštnych dravcov.

Mám umytý mozog, mám umyté sklá.

Mám vyrytý mozog v tejto spoločnosti. Som ako bejzbalový hráč, ktorý nemôže hrať.

Puma ma pozdravila: Vreuuuuu Vreu....

Bol to pozdrav... Ja som to cítil.

Aspoň niekto... tuší... a pozdraví „dravca, ktorému už vytrhli všetky zuby“. Puma v divočine by mi nerozumela...

Som stále v roku, v ktorom vás vykastrovala a odmietla dajaká „modelka“ a stále nemám nič.

Som stále v roku, v ktorom ste sa začali sponchybovať a stále nemám ani omrvinku. Dnes vlastnia a vyvlastňujú iní.

Som stále v roku, v ktorom sa po prvý raz prišlo na to, ako vytvoriť panenskú blanu... a Vatikán bol ticho, lebo sa venoval spravovaniu „dôležitejších vecí“...

Ak si myslíte, že vo Vatikáne nežijú duševné kurvy, stali ste sa duševnou kurvou aj vy.

Takže, áno, hľadám svojho Ábela!

Som stále v roku, v ktorom sa duševná cena vyhlásila za ďalšiu duševnú chorobu... a hľadám svojho Kaina.

Kačín 1: Koľkokrát si sa miloval bez lásky?

Kačín 2: Koľkokrát si sa miloval?

Kačín 3: Čo je to milovanie?

Kačín 4: Bol si milovaný? A za akú masku si sa chcel skryť?

Môžem si vybrať masku:

Leva.

Panny.

Kozorožca.

Nosorožca.

Môžem si vybrať každý deň novú osobnosť... len kedy sa mi vráti tá moja?

Vy to viete, viem to i ja, pokiaľ sa nezachránime sami, budeme čítať Zvieraciu farmu a 1984 v jednom... ako aktéri, ktorí nemajú právo si uvedomiť, že sme tak povrchní a pokryteckí, že nevieme a necítíme zradu.

Nie som milovaný. Cítim to. Nie som milovaný „cudzou“ osobou. Cítim to. Nemám sa cez koho sebaspoznať.

Je to len moja chyba. Moja, tvoja, ich... no tak, Komenský, koľkokrát si zneužil muža, ženu, ktorí nesúhlasili? Ktorí nevedeli a necítili - to čo ty?

Celá moja výchova...

Všetky moje sny...

Realita je ako žena, ktorá na vás vypleští „pochodujúce oči za hranicou práva“, oči, ktoré vám skôr či neskôr zlomia kolená, ramená, lakty... a vyženú z každej miestnosti... Budete automaticky vstávať, keď do miestnosti vstúpi muž „nad vami“, zdvihne automaticky palec... a vy skloníte hlavu... Je to tak ako to je!

Aj tvoje karty sú rozdané!

2

Vojna pešiakov, priateľ môj, drahý priateľ môjho rodu, „zlízol“ si údel Kainov:

Ábel, dobrý môj priateľ, poteš moju dušu príbehom:

V dňoch, kedy som býval – zvykol byť šťastnou opicou, mal som cirka desať až dvadsať rokov, vtedy som mohol byť šťastným.

Obťažoval som ženy.

Pozeral som sa na ne slobodne a precítene.

Vyberal som si podľa sociálnej biológie.

Vyberal som si podľa zákonitosti... ktoré som si schválil. A žiadna ma nechcela. Stále tie isté zákonitosti... Ako opica sa môžete správať, až keď si vás vyberie...

Našťastie, nanešťastie –som, som, som si z toho nič nerobil..... „Samozrejme, že som trpel. Teraz už netrpím, teraz už len strácam sám seba, som už len zlý a podráždený“.

Veď som mal iba dvadsať jedna...

Takže, zavše, pýtam sa stále slobodne:

Kde je môj Ábel?

Kde je môj Kain?

Vojna pešiakov. To sú naše životy. No a čo. Viem, že ťa to netrápi. Pokiaľ môžeš srať na vlastnom, na uliciach sa ešte nemusíš točiť ako iní sráči... bez vlastného hajzla!

Miluj prírodu. Ono to príde raz aj samo.

- A to ti kto povedal? – spýta sa ma osamelý a pustý človek z ulice pomedzi to, ako mi sociálne vrazí jednu po hube.

Potrebujem zmlátiť.

Spýtajte sa SBS-ky v Bratislave, tá vie, ako zmlátiť.

Toto napíšem ešte raz o zopár strán nižšie... ale toto je prvý pokus:

Hlavne, keď „jednému jej členovi súkolesia“ odovzdáte dlhý veľký strieborný nôž, ktorým si prepoľujete tabletky a zapíjate ich vínom, vodkou, rumom... lebo to už „zbabelo a narcisticky nemôžete zniesť“... ale je to princíp akéhosi reflexu sebazáchovy...

Viete... ešte jedna tabletky a predávkovanie je na „vašej strane“...

Problémom je, že ste tak dole a emocionálne rozbitý, že obťažujete ľudí a chcete sa biť... a bijete sa...

A potom sa vraciate na vašu izbičku, duša je už smrteľne chorá. A SBS čaká...

Padáte tak automaticky... Ako pokazená vysielaciačka, ktorú niekto „turn off“... „turn off“...

Ste na zemi, kopú do vás... ale vy necítite žiadnu bolesť.

Potom sa dajako odplazíte na izbičku... otvoríte okno a ste tak mimo... že kričíte:
Hedviga Malinová, viem čo sa ti stalo, som na tvojej strane...
Tak si prídte pre mňa... Izba číslo... Tak si prídte...

A o desať minút vám policajti rozrazia dvere... „Asi majú starosť o len váš život, Bože, ďakujem!“

Spýtajte sa všetkých, ktorí raz dostali „neprávom“ a vedia ako dostať. Právo nejestvuje, keď ste duševne chorí práve vďaka tomu právu, lebo to už nemôžete zniesť. Nechali ste sa ukrižovať a vy to viete! Ale už vás uzavreli... Už ste vyradení... pre ženy... možno sa ešte niekedy úprimne porozprávate s deťmi...

No, nemám žiadne číslo vyryté v mozgu. Zatiaľ.

Toto je otvorená spoločnosť.

Ona vie ako čeliť ľuďom.

Toto je otvorená spoločnosť.

Ona vie ako zavrieť hubu a zabiť.

Toto je otvorená hra s ohňom ľudských duší.

Ona vie ako zhasiť každý oheň. Aj ten, ktorý sa volá samoupálenie?!
Pýta sa Ján Palach.

Pýta sa Milan Kališ.

Pýta sa Ivana, Vera, Lucia... Pozrite, kašlem na vás... ale zabudnite na právo, na palce, na kývanie hlavou, a spýtajte sa... koľko žien ako vy... už v histórii okružkovalo palce mužov a – iné prsty mužov... ako je „každý druhý na ulici“? A tam sa to končí.

Pýta sa nájomný vrah, pretože peniaze... Pretože potrebujem peniaze: je tu niekto, kto by si želal smrť Milana Kališa?
Môžem sa zabiť len sám? Nie, o mojom živote už – taktiež – rozhodujú iní ľudia... Ale nebudem vám to vysvetľovať.

Kráčam, medzi ľuďmi jestvuje sloboda. (Nestraš!)
Kráčam, medzi ľuďmi jestvuje sloboda, ale nehovorí sa o nej. Každý ju musí objaviť sám.
Tak ako lásku. Spoznať svoju hodnotu... a podľa toho sa uvidí...

Nikto tu neučí ako milovať! Nebuď blázon, ak nepobozkáš, budeš zabudnutý...

Nikto! Nikto! Nikto! Ti nevysvetlí, že „kresťanská láska končí v posteli“...
Ach, zas pseudofilozofujem.

Kde je môj Ábel?
0900 001 002

Ocitnem sa v roku, v ktorom vám „láska“ otvorí oči a vy uvidíte ľudské hry ako na podnose.
Po stý raz zaklamem čitateľa.
A zatahnem Vás do mojej duše - pretože už žiadnu nemám, dávajte si na mňa pozor!
Podťe, vstúpte.
Takto už „nik nepíše“ (ibaže by – vlastne – všetci):

Vojdem do automatu. Vytočím číslo, ktoré už poznáte. A môj mozog mi prezrádza moje skóre.

- Kto je tam? Haló?! Kto je tam?!

Míkvo.

A niečo chryzantémy.

Som stále v roku, v ktorom stratila panenstvo tvoja (najviac) milovaná dcéra s dajakým hráčom monopolov – tvoja dcéra je pre neho len výhra a zajtra zošúcha jej los - a stále kráčam po tejto ulici na svoj životný koncert. Nemôžem trafiť.

Vidím psohlavcov, vidím tých, ktorí sa chcú biť. Vidím ako sme klamaní mužom, ktorí skamenel ako prví, ale naučil sa hýbať medzi ľuďmi, ktorí ešte nevedia, že „právo spoločnosti“ je na strane kamenných...“

Vidím Židov, akí sú bohatí, vidím bolesť, ktorá mi sála zo srdca.

Podťe, podťe zostal som sám, podťe, podťe zostal som sám.

Budem ľahký úlovok.

Láska k inej osobe? Som odosobnený...

3

„Svetlíška“

Nasledujem svojho otca, ktorý ma vedie psychiatrovi. Je to povinnosť? Je to cena za slobodu? Príliš veľa drog, moji zlatí. Príliš veľa a príliš skoro, priveľmi veľa „slobody“. Uletel som. Uletel som ako ... (vták bez krídiel údajne viac nie je vták, ale duševne vykastovaný človek):

Leto 2007 bolo posiate krvou môjho mozgu. Zamiloval som sa s výsledkom... Netreba hovoriť o výsledku v zamilovaní sa, údajne sa to nerobí. Môj problém sa skutočne volal mariška a hašíš a alkohol... žena, takže zostanem pri zemi:

Všetok dopamin ovplyvňovala... žena, marihuana a ženské právo, ženský zákon odmietnutia... Hneď v úvode, mariška škodí. A ja som bol toho priamym dôkazom. Prehuloval som si mozog do hormonálneho šialenstva (2g denne - to nie je na smiech, chlapčekovia a slečinky). Ale sme iba v úvode:

Zamiloval som sa do jednej Luby. Nič výnimočné. Študovala právo. Krásna žena, veď hej, ale jej racionalita...

Obťažoval som ju. Samozrejme, ale mal som pocit, že jej nahé telo – je na mojej strane, hehe...

Dotkol som sa jej len raz (moja dlaň o jej prstové kostičky), usmiala sa na mňa, hlavou mi trhlo doľava... čo vám poviem...

Bol som vystrašený, keď som sa s ňou rozprával. Bol som v siedmom nebi, keď som sa k nej blížil.

Iba keď som ju uvidel, moje telo vybuchovalo.

Bol som delobuch lásky.

Bol som idiot lásky.

Smiala sa na mne.

Opovrhovala mnou.

Rozprával som sa s ňou iba... keď som bol zhúlený. Pretože som bol vždy, ako inak, zhúlený (výnimkou bol jeden dialóg, ale ten sem nepatrí, tam som ukázal kto som, ale ten človek je už mŕtvy). Môžete sa spýtať, čože som to robil za prácu, kde mi to prechádzalo. Môj stav. Moje konečné riešenie!

Bol som doktorandom geochémie. Ale doviedol som „revoltu komedianta“ do stavu ad absurdum. Musel som prerušiť štúdium. Musel som prerušiť život.

Takmer zomrieť kvôli žene (vysvetlím, nebojte sa, hlavne sám sebe), ktorá vami opovrhuje... tak tomu hovorím „zábava rozumného muža v 21.storočí“.

A čo sa týka tej Ľuby, ktorá sa správala ako typická žena s rukou bábky, s pošvou, do ktorej sa nedostanete... lebo... „Boh tak rozhodol – a keď nie Boh, tak jej správa majetku“...

Napísal som jej šialené básne, ktoré sa údajne nedajú „napísať“ – ani čítať.

Napísal som jej toľko vyznaní... Až sa mi všetci smiali. Všetci, ktorí ma poznali. Uletel som naozaj vysoko. V podstate to bolo pekné. Ale:

(Môj úvodný rozhovor – v podniku zvanom Havana, Bratislava. Tento podnik sídli v Hoteli Družba, v prvej budove.)

Priblížil som sa k nej zo stola v tme podniku, v tme, ktorá bola cigaretovou hmlou v spojení s nedostatkom svetla.

Prisadol som si k nej s otázkou: -Môžem?

Pousmiala sa. Sedela tam s „najlepšou známou“ v štúdiu, s akousi Ivanou. Ivana je pekná žena, vždy ma priťahovala, ale stačil pohľad do jej očí... aby vám to bolo jasné.

- Tie básne... čo si mi dal, jednou z nich si to vystihol... – povedala Ivana. – Ta s tým psíkom...

Pretože básne som odovzdal aj Ivane, nemal som čo robiť a duševná masturbácia je môj koníček – ako môžete vidieť. Bolo to moje súkromné šialenstvo, ak máte lepšie, môže byť!

Báseň so psíkom:

Priniesli mu nechceného koníka.

Zabil ho jediným úderom.

A potom sa opil.

Priniesli mu osamelú paničku.

Už bol opitý.

Vrajže jej má splniť všetky sny.

Zasmial sa a splnil ich.

Pretože vzápätí osamelý plakal, len sa nikomu nepriznal.

Lebo odišla.

Lebo ho opustila.

A on... dal do toho všetko... opäť raz všetko.

Priniesli mu nechcené šteňa.

Zabil ho jediným úderom.

A potom sa opil.

Obťažoval celé mesto. Celé mesto totiž obťažovalo jeho.

Svet ho raz zabije ako zabil Krista.

Iba Kristus vedel začo zdochýňa.

Rád by kohosi uprosil k smrti.

Aby mu dal ešte jeden život.

Len nie tu a teraz.

Len čo ak: všetko čo vidí by videl všade? Vždy a kdekoľvek.

V ktoromkoľvek čase.

Nuž, je to ako to je.

Pozrela sa mi do očí, Ľuba, a ja som vedel, že je „zle“. Všetko sa vo mne otočilo, všetky krížiky zase dostali smer „do nebies“... Ivana odišla, pozdravila. Mohla nás nechať o samote? Ženy, ženy, ženy. Tak nás nechala o samote.

Tú samotu s Ľubou som nepochopil, teraz to už viem.

Chcela mi darovať jediný dialóg a: darovala mi ho.

Pil som pri nej kofolu a jej som kúpil dva poháre becherovky. Potom som jej povedal: ďalej... ak chceš... môžeš si dať. Sama. (ale, samozrejme, platil som ja...)

- Neverila by som na výnimočnosť... – povedala v strede dialógu. Tá veta mi udrela do hlavy.
- Tak si dávaj pozor, aby si neskončila ako Virginia Wolfová...
- Ako kto? – spýtala sa akosi márnotratne.

Keď som ju odprevádzal k nej, na izbičku, zakončila to:

- Takéto dialógy... sú ťažké... Chcela by som... povedať... Že takéto dialógy, každý deň... To asi nie...

Pokúšal som sa „to“ zastaviť, ten úpadok. Ale bol koniec. Lenže ja som nikdy nič nechápal. Teraz už mám pozíciu, ktorú som si zaslúžil: „domáce liečenie“.

Asi preto ma chceli poslať do osobitnej.

Rozhodla sa ísť na izbu za Ivanou. Nasledoval som ju, keďže som kamarátovi, ktorý býval jednu izbu napravo od ich dverí... povedal som... dverí(!), kúpil pivo.

Bol som spokojný s dialógom. Ale mal som strach. Strach zo ženského bytia, zo ženského práva... a z duchaplných žien.

Mal som strach z Ľuby, mal som strach zo seba samého, keďže strach je najlepším priateľom... muža, keď príde na to, aby sa prejavil pred ženou... Ale musí to byť skutočný strach, strach, ktorý premôžete tým, kým ste. Nuž, to len tak, na okraj.

Problém Ľuba však bezhlavo pokračoval. Neustále som navštevoval mojich dílerov, na čele s Horčom, mužom, ktorého som mal rád.

Každý deň som si kupoval 1 gram marišky. A húlil a rozdával, komu to len išlo. Bol som blázon.

Každý deň som chodil do Havany. A pil, koľko to len išlo. Bol som blázon v boji so svojim metabolizmom. Bol som ako vojak vo Vietname. Ničil som všetko, čo mohlo zostať. Vo mne.

S Ľubou som absolvoval ešte jeden dialóg. Hodinový? Bol to najlepší dialóg, ktorý som kedy absolvoval. Dnes si na neho už spomínam len veľmi „matne“.

Všetko je odviata... všetko...

Ale rozprávali sme sa o náboženstve. O teológii... Ale v podstate som nepovedal ani jedno slovo o teológii... Ale pozrel som sa jej do dekoltu, takže som bol celkom dobrý teológ.

Vyplynulo, že dievča študovala kresťanský Gympel. Toho som sa nezľakol.

Škoda, že som si ju idealizoval. Škoda, že som odmietol

Moje zamilovanie po hodinovom dialógu sa prevrátilo na nesprávnu stranu akejsi „megalománie:

Na jej dvere 513 som klopal takmer každý deň. Až mi povedala:

- Toto nie je normálne...

Síce som sa potom rozplakal a zrútil na svojej izbičke... ale načo to všetko?

A ešte aj vtedy som to nebral ako vážny „delikt“ môjho mozgu. „Priatelia“ už čo to tušili. Ale všeobecne: mlčali.

„Priatelia“ nejestvujú... ak ide do tuhého a vy strácate zdraví rozum...

Moja „láska“ mala nezdravé korene. Bol to narcizmus? Bola to „filozofia“ Maxa Schelera? A kde zostala moja filozofia a moja bytosť, kde zostal, kurva, trčať Milan Kališ?

Mal som priateľa, ktorý vyštudoval teológiu, ale žil na ulici. Keďže sa rozhodol študovať aj filozofiu, a na štátniciach mu to odmietli dať. Jeho práca „O láske“ vychádzala z Maxa Schelera.

Jeho protest bol jasný a zrozumiteľný:

- Odmietam ďalej pracovať v tomto režime...

Chyba však bola na obdivoch stranách. Priateľ učil malé deti, vyhodili ho. Prišiel o možnosť ovplyvňovať ľudské životy. Podľa slov: miloval učenie. Učil náboženstvo. A ako filozof, učil aj

etiku. A podľa jeho slov, boli problémy s rodičmi. Údajne príliš zasahoval do výchovy detí. Bol intímny? Bol na Slovensku priveľmi „proeurópsky“, keď sa „zamiloval“ do jeho osemročnej žiačky... a napísal jej SMS na číslo, ktoré patrilo jej matke? Kto vie... Je to história. Jeho história.

Jeho osud však zaútočil na ten môj:

Trávil som s ním veľa času. A nepomohlo mi to. Snažil sa mi pomôcť svojším spôsobom. Rozprával mi a rozprával mi o osudoch filozofov, o bolesti, o prehratých víziách.

Mal 32 rokov, jeho život bola pokračujúca tragédia. Snažil som sa mu pomôcť. A nahováral som si, že on mne vracia vynaložené prostriedky „učeníím“. Ale nebolo to tak.

Lenže vďaka „drogám - a nenaplnenému citu“ sa môj psychický stav zhoršoval denno-denne. Sebaútoť zabíja v každej dobe, v každom režime. Keď sa necháte zlomiť, rezignujete, koho je to chyba?

Strácal som sociálne korene.

V lete 2007 som začal chradnúť. A chradol som... Kombinoval som alkohol s marihuanou a liekmi, a moja „láska“ pokračovala...

Lube som postupne venoval 2 hudobné albumy... pretože som chcel... zapôsobiť.

Klopal som denne na jej dvere 513.

A denne som vzdával modernej spoločnosti. Moje stavy sa zhoršovali:

Začal som si myslieť, že sa mi nemôže nič stať. Správal som sa ako narcistický medvedík.

Kúpil som jej kvety. Živé...

Lube som postupne venoval: Highway 61 Revisited – Bob Dylan. Songs of Love and Hate – Leonard Cohen...

Všetko moje obľúbené nahrávky.

A Roman, ten teológ, ten filozof, ma neustále uisťoval:

- O svoju lásku musíš bojovať...

Vymenil som svoj svet za predstavy s Ľubou. A nikto nezachytil moju chorobu:

Vysnívaná „láska“ v 27 rokoch. Klobúk dolu, to je šialenstvo. Ale sú aj horšie prípady. Pozrite sa na seba, napríklad.

Ak som prišiel domov, do Dubnice, bolo to iba trápenie. Domov som neznášal, ako každý „zdravý“ 27-ročný muž. Necítil som sa doma slobodne. Môj otec bol vždy alfa samec... a mne sa už nechcelo bojovať o „všetko, čo som videl kade-tade“ - ešte aj doma...

Nakoniec vás pretlačí ešte aj váš súrodeneč, keď si to necháte...

„Láska“ je síce fajn, ale príliš by som na ňu neveril, keď ide o boj o jednu ženu, všakže môj sok v ktoromkoľvek prípade...

Ale kto sa cíti slobodne niekde... v niečom... v niekom... čo si nekúpil... čo nevlastní... „podľa zákonov“... (?)

Nuž, späť do „najdemokratickejšieho veľkomesta Európy“, Bratislavy:

Na izbičke som býval s jedným zakomplexovaným chlapcom, ktorý mal veľkú nadváhu. Dvaja zakomplexovaní... každý inak a každý smrteľne... Zobral som priveľa a chcel som písať svoje básničky. Asi o tretej nadržanom. Ale bol som vzdialený priamemu prenosu sveta.

Jednoducho som ho vyhodil z izby. Veľmi zvláštne... Bol som nahý.

- Vypadni... – a položil som si topánku na hlavu, ako v krutom filme o ktoromkoľvek šialenstve.

Otvoril som mu dvere. A takmer som ho kopal do zadnice.

Chudák, presedel celú noc na vrátnici.

A potom napísal udanie.

Že prechovávam na izbe drogy.

Že sa správam neslušne a pijem veľké množstvá alkoholu.

Že som sa zachoval nepatrične v noc, v ktorú som ho vyhodil.

Že na izbičke prespával bezdomovec (Roman).

Pravda, pravda, pravda... kde sídiš, keď niekto uverí v Boha a niekto nie? Keď niekto stretne správneho človeka a niekto nie? Keď niekto otvorí ústa v správnom okamihu a niekto nie?

Predvolali ma na ubytovacie oddelenie.

Priznal som všetky body obžaloby. Takže ma vyhodili, aj keď som ešte mohol dobývať. To asi preto, že som sa priznal „tak bezducho“. Ale bolo mi to jedno. Nemal som v sebe žiadnu sociálnu hanbu.

Ale to už sa sťahovali mračná nad mojím mozgom:

Snažil som sa prestať aplikovať trávu, čo sa mi aj podarilo... ale môj mozog už bol rozhádzaný. Moja psyché... Pri každej myšlienke na „tú Ľubu“... Bolo to ako prekliatie.

Zbláznil som sa hneď niekoľkokrát.

Chcel som neustále bojovať o „svoju lásku“, ibaže v tomto svete už jestvuje iba láska cez rozum. A ten som jednoducho nemal. Bol som len ďalším v poradí.

A postupne som sa prepádával do „poslednej rady“.

Stretol som sa s rodinnou kamarátkou, pani M. Myšlienky sa mi miešali ako vajcia na tanieri. Nikto tak nepretiahol môj mozog ako Ľuba, preto si budem na ňu pamätať asi až do konca...

Povedal som jej pani M.:

- Môžem mať ktorúkoľvek ženu, aj teba.

A pritom ona je ženatá, má malé dieťa, a manžela, ktorý stáva dom v najdrahšej štvrti mesta. Starala sa o mňa v tých chvíľach. Snažila sa ma upokojiť.

Bola to ona, kto ma odporučil k jej známemu. Psychiatrovi Ž.

Nasledujem svojho otca, ktorý ma vedie k psychiatrovi. Mám toho na rováši veľa, veľa, veľa. „Lásku“, ktorú nejestvuje... A to som neopísal najlepšie pasáže. Šetrím sa:

Vstúpim do ordinácie. Muž ma zaujme. Je to sympaťák. Vyzerá ako Iggy Pop (zakladateľ punk rocku).

- Tak aký je Váš problém? – spýta sa ma s pokojným úsmevom.

Odpoviem mu pokojne. Snažím sa pôsobiť pokojne.

Poviem:

- Som zamilovaný... do ženy, ktorá nereaguje... Asi ju obťažujem...

- To sa stáva... – odpovie.

Skúma ma. Odporučí psychologické vyšetrenie.

Predpíše mi Zyprexu. Začínam na polovičke tabletky.

Ale moje stavy sa nelepšia. Tajím to. V noci, pri zaspávaní sa mi zdá, celkom „reálne“, že sa s ňou - na diaľku - dokážem rozprávať.

Som taký hlúpy, že mi ani neprekáža, že používa výhradne môj slovník...

Niekedy sa s ňou milujem. Chápete.

Môj brat spí. Môj brat, milujem ho. Ale je to iba môj brat...

Každý deň píšem (po anglicky) veľa básní, ktoré jednoducho nebude nikto nikdy čítať.

Bože, musím mať nejakú hru, ktorá ma z tohto vytiahne.

Lieky. Chce sa mi spať. Každú minútu dňa. Obyčajný postup liečby pre obyčajného pacienta.

V procese liečby navštevujem hudobný festival s názvom Žákovic Open.

Bože, dám si tam trávu. Bože, len ako diabol...

Povedal som Lube v tom „najlepšom dialógu“... „Pozri, trávi sa nevzdám...“

A stretávam tam... Lubu. Kráčam v daždi od pódia. A ona vychádza zo záchoda. Romantika nejestvuje:

- Ahoj, Luba, - poviem jej bez toho, aby som si uvedomil, že toto stretnutie zruinuje môj festival. Tráva a ona. Ona versus tráva. Ona versus moja chorá myseľ, chorý mozog, chorý rozum...

Odvtedy už hľadám iba ju. Všade. Všade. Pijem veľa. Túžim po nej... a otváram sa. Každý pavúk v „mojom“ stane... precitujem všetko živé ako stvorenie... keď sa ráno prebudím... cítim tak silný cit... Bože... prečo?

Porušujem liečbu.

Porušujem moju záchranu v sociálnych kruhoch.

Je koniec augusta. Vraciam sa do práce. Ale nechce sa mi pracovať, chce sa mi iba písať. Ale nemám o čom.

Moja práca ma nebaví.

Nič ma nebaví. Okolie je fajn, viete, stromy... autá... vtáky... Ale nie je to moje vnútro.

Asi o týždeň od zahájenia môjho štúdia stretávam „tú Lubu“. Pozdravím a ona pozdraví mňa.

Opäť ma to vykoľají...

Láska:

Niet jej.

Jedného dňa pijem a užívam tabletky. Preskočí mi. Som na izbe. A začnem vykrikovať.

Vykrikovať heslá o spoločnosti.

- Hedviga Malinová je podvod! Podviedli ju...
- Píš ďalej, len píš ďalej!

Poznáte to. Niečomu uveríte.

Zoberiem veľký nôž. Dám si ho do vaku. A kráčam na vrátnicu k SBS-ke. Odovzdám mu ho. „Aby sa náhodou niečo nestalo.“ Poviem.

Idem von s priateľom, básnikom Martinom.

Pijeme Rum.

Pijeme, aby sme žili ďalej.

A keď sa vraciam naspäť, SBS-kár na mňa po zásluže zaútočí. Skopne ma k zemi. Niečo na ma kričí.

- Ešte raz, a zabijem ňu. ..

Postavím sa zo zeme.

- Nasleduj ma... – poviem mu. Bez strachu. Je mi to jedno. Je mi všetko jedno.

Odídem na izbu. 22:30.

Pustím si na izbičke hudbu „nahlas“. Drbne mi. Bez lásky - s láskou. To je úplne jedno.

Vykrikujem cez pustenú hudbu. The Stooges – FunHouse.

Vykrikujem najhlúpejšie heslá o spoločnosti, ktoré vás môžu napadnúť.

Ozve sa klopanie:

- Polícia, otvorte!

Niekoť udrie o dvere - až sa dvere otvoria. Aj by som ich otvoril sám, ale nedajú mi čas...
Vylomia ich. Dvaja policajti a SBS- kár.
Chystám si umyť zuby.
Idem ihneď k zemi. Vytiahnu ma z izby.
Položia ma dlážku. Jeden z nich mi položí nohu na krk. Som iba v slipoch. Nasadia mi putá.
Odvedú ma do izby. Prehľadajú ju. Nenachádzajú nič výnimočné. Hudba vo mne na dlhé
obdobie končí, lebo ju vypnú celkom násilne.
Zavolajú záchranku.
Psychiatria.
Psychiatria.
Pýtajú sa ma... čo užívam. Kým som... Čo robím...
Končíme vo Fakultnej nemocnici.

Prijíma ma akýsi mladý lekár. Neverím mu, že je lekár – vyzerá príliš mlado a ja príliš
posadnuto... ale inak nerobím žiadne problémy.

Umiestnia ma do „sietkovej“ postel'. Ale nezaťahujú sieťku.
Ležím a bojím sa.
„Odtiaľ to sa len tak nedostanem.“

Prvý deň:
23:08-00:00

Všetko sa stratilo. Žijem v šoku. Mám sa vyzliecť donaha. Vyfasujem pyžamo s veľkou dierou
pre môj penis.
Žijem v bolesti. Viem, kde som sa to dostal, ale nemôžem spať. Nemôžem dýchať. Akoby sa vo
mne niečo vyplo a ja sa musím sústrediť aj na každý môj nádych-výdych... Už to nejde len tak
automaticky...
Vyjdem na chodbu. A sedím tam.
Nemyslím na lásku, ktorá vo mne zrazu nejstvie. Viem, že stále „k nej“ niečo cítim... a že sa
to ešte veľmi dlho nezmení...
Ale bol som arogantný, zlý s alkoholom v krvi, bezbranný... a cítil som sa tak ublížene bez
drog a alkoholu...
Zatiaľ mi nedali žiadne lieky.

O 4:21 od strachu zvlhčím pyžamo. Pretože sa bojím ísť na záchod...
Radšej si sám zatahnem sieťku. A cítim sa ako dvojročné dieťa.

*

Moja stará matka zomiera na Alzheimeru. Už ma vlastne ani nespoznáva. Som rád... že... ale
asi dajako cíti... moje ďalšie dno... lebo matka mi povie... že sa v ten deň akosi neočakávane
rozplakala... a plakala „inak ako predtým-inak ako potom“
A triasla sa.

A triasol som sa.

Druhý deň:

Nespím. Nadránom si ľahnem do postele. Informujú ma, kde sa dá dostať jedlo. Kde je
jedáleň.
Tak sa tam pomaly premiestnim. Všimam si ľudí. Rôzna háveď. Nezdajú sa byť na tom zle.
Sedia a jedia.

Tak si sadnem a vypytam si jedlo. Kedze žena predo mnou si pyta trojku, tak si pytam trojku i ja.

Jem zemľu s maslom.

Potom dostanem lieky. Lahnem si a spím.

Kaqin 1: Chcem spoznať svoj stav.

Kaqin 2: To nie je povolené.

Kaqin 3: Chcem odpovede.

Kaqin 4: To nie je dupľom povolené.

Tretí deň:

Toto odkrýva viac ako si myslíš. Precitujem každý ľudský pohyb... Verím, že spoznám skutočnú lásku? Keď som otrokom muža, ktorý leží v miestnosti so mnou... už nedúfam. Je napojený na dajaký prístroj... alebo je to len vývod? Myslím, že zomiera... Musím vstať vždy, keď vstáva on... Toto je šialenstvo!

Kde je dajaký núdzový východ?

V miestnosti zostal iba pán, ktorý má na srdci vytetovaný kríž kresťanstva (stále ten istý starý muž...)

Lekári mu viackrát zachránili život? Alebo má len tuhý korienok?

Má teda skutočne vývod. A aj akýsi prístroj, na ktorý sa mu zložili daňový poplatníci.

Ale stále žije!

- Aká je cena života? Aká je cena života, môj zlatý? – spýta sa ma jedinú otázku.

Neodpovedám mu.

Bojím sa mu odpovedať.

Veľká vizita. V môj tretí deň. Lekári, ktorí sa na vás pozerajú ako na... prípad: „vrátiť alebo nevrátiť“. A pacienti, ktorí si navzájom všetko kradnú, všetko si závidia.

Kaqin 1: Čo je život?

Kaqin 2: Čo je to správa spoločnosti?

Späť v roku, v ktorom ste „to pochopili“. Údajne je všetko dovolené? Keď sa nikto nepozera?

Kaqin 3: Čo je tá pravá podstata osobnosti?

Kaqin 4: Si to ty sám... chlapče... a sú to všetci, ktorých stretávaš... ktorí odvracajú hlavy, sklonia hlavy, myknú hlavami, prinútiť ťa odvrátiť zrak...

Dobubnoval som. Teraz zostáva... iba sa „modliť“. A zavrieť ústa. Čím viac poviem, tým dlhšie zostanem... na psychiatrii.

Iba sa „modliť“ za všetkých, ktorí nechápu. Ktorí nevedia čítať. Ktorí sú slepí alebo oslepi v takýchto ustanovizniach. Ktorí nevedia, že ich život sa nezopakuje.

Som Kain.

A som Ábel. Putujem si po svete už toľko rokov.

Viem, že nikto neocení tieto vety.

Viem, že nikto nepríde spovedať ženy v Afrike na konci ich životnej cesty. Ani teba, ani mňa.

Viem, že nikto nezdvihne čašu môjho života a nepovie mi:

Zbohom zlatý Kain.

Kaqin 1: Prečo sa odmietaš vyspovedať?

„Nemám sa za čo...“

„Nemám sa prečo...“

Kaqin 2: Stretli sme sa iba raz... Pamätáš si kedy?

Pamätáte si na stretnutie so ženou, s mužom, ktorá mohla byť vašou celoživotnou láskou? Určite jestvuje.

Možno je to váš Ábel. Možno je to váš Kain.

Cestujem si vo Vás...

Stretol som Vás...

Jem žemľu s maslom.

Všetko zo mňa vyprcháva. Cítim sa byť na konci sveta.

Prechádzam sa po oddelení, so strachom. Stretnem muža, ktorý sa má spýta.

- Chlapče, čo máš?

Celkom vystrašený mu odpovedám... Mám Ró sa rovná hmotnosť deleno objem.

S vážnou tvárou sa pomyká. Inak je ticho.

S nikým sa už radšej nerozprávam.

Po každom jedle dostanem svoje lieky. Ktoré na mňa útočia. Ktoré na mňa útočia rovnako ako marihuana, hašíš, alkohol... Len ma upokojujú... a posielajú... spať...

Urobil som príliš veľa chybných rozhodnutí a krokov. Som majster životných chýb.

Som zvyknutý.

Možno ak by som bol zúžitkoval svoj hudobný talent...

Možno ak by som mal dostatok spojárov...

Možno.

Oddelenie nie je až tak veľké... Ale to pochopíte až v okamihu, v ktorom sa v ňom prechádzate do kruhu – alebo ako len chcete – na príkaz lekárov... Dá sa skryť pod páľavou ľudí. Ľudia zväčša fajčia. Majú aj svoju stretávaciu chodbičku, fajčiari... Suterén... schody, ktoré smerujú dole - a nie hore... V tej „chodbičke“ je toľko nápisov... „Konečná!“ „Koho vyhodíme z kola von?“

„Chodbička pre fajčiarov“ je hneď vedľa oddelenia, ktoré sa zamyká od desiatej do tretej.

Tam ležím ja – dve miestnosti pre najťažších pacientov.

„Vedľa chodbičky pre fajčiarov“ sú zase schody, ktoré vedú hore, do nebies, ktoré sú ohraničené oknom s kovovou konštrukciou. Ľudia majú radšej tie „dolné“ schody. Horné sú uzamknuté.

- Hovorím si, že konečne niekam patrí, som ako všetko čo vidím, uzamknutý, - poviem si to nahlas. Zdá sa, že ma nik nepočuje.

Všimnem si dajakú ženu, ktorá sedí osamelá. Pôsobí vyrovnaným dojmom. Sadnem si k nej. Pozdravím ju.

Neodzdraví. Postaví sa a odíde.

Na stole nechala lístok. Je otočený písmom odo mňa. Ale prečítal som si:

- Nikdy never láske... ktorá sa pred tebou nevyzlečie... ak...

Vzdialim sa späť na izbu. Lahnem sa a nechcem nič počuť. Chcem byť sám, v pokoji mojej mysle.

Cestujem si vo Vás.
Stretol som sa vo Vás.

Pamätáte si?

- Never láske... ktorá sa pred tebou nevyzlečie... ak... ti povie tvoje skóre... a ty navždy onemieš.

Never láske na psychiatrii.
Bola to „láska“, boli to moje bludy a preludy, ktoré ma dostali na kolená?

4

Žijem?
Bol to iba sen...
Necítim si ruky.
Necítim sa.
Som?

Bol to mierny šok. Som v miernom šoku.

Bojím sa.
Som v ženskom priestore. Akási postava si ma premeriava. Je to bytosť. Bytosť.
Neležím.
A akoby ležím.

- Chceme iba tvoje stvorenie pre stvorenie... – ovládne ma v tej tme.
Chcem odpovedať. Ale – (len ďalšie) akoby - nemám komu. Pretože: Akoby je jediné slovo, ktoré má ovláda.

Som iba akoby.

Posledné čo si pamätám:
Sedím v aute. A vezím svoju rodinu na rodinný výjazd.
Odvtedy som len ďalší Ježiš, ktorý nič neznamena, lebo sa nedokáže predať a nikto si ho nevšimol.
Odvtedy som len ďalší Diabol, „ktorý už ukradol na smetisko dejín toľko mužov ako Ja a Ty...“.
Neviem opísať priestor, v ktorom sa nachádzam. Musím sa snažiť sám pre seba.

- Už sa nevrátiš... Späť.
Chcem v mysli odpovedať, ale nemám silu. Mám pocit, že môžem „len počuť“.
A v tom sa vynorí. Postava. Len ďalšie veľké rozšírené ženské oči. To je všetko... čo sledujem.
- Pod', - povie.
Je to poker v mysli. Je to pokrová postava. Je to moja pokrová postava.

- Pod'...
- Kam? – ozvem sa automaticky.
- Spoznať... A poznať. A byť spoznaný.
- Ako?
- Tu sa vie ako.

Veľké čierne ženské - „tvoj život stanovujúce“ - oči nie sú ako vo filmoch. Skutočnosť mi dáva ranu.

Jednu ranu za ranou.

Priestor sa začína zhmotňovať.

- Budem tvoj sprievodca, - povie postava.
- Budem tvoje právo...
- V čom? Prečo? – moja myseľ dostane povolenie a vylezie z nej veľmi pomaly:
- Som ešte živý?
- Smiešna otázka, - postava sa akoby ku mne nahne. Ale je to iba priestorový klam.
- Kde som to?

- Budeš sa musieť veľa naučiť... ak chceš pomýšľať na svojvoľné uvedomenie sa...
- Nerozumiem, - vylezie zo mňa. Ale tuším, že je koniec. Už sa niečo vo mne končí.

Zrazu sedím.

Ale je to iba ďalší klam.

Zrazu bežím.

Zrazu dýcham. A uvedomujem si to.

Zrazu to všetko zmizne.

Lapám po dychu.

- Som tvoj pán... A nie som tvoj pán. Som tvoj priateľ. A nie som tvoj priateľ. Záleží iba na tebe.

Chcem sa ozvať. Snažím sa myslieť. Napadne ma myšlienka na moju rodinu.

- Pýtaj sa, ak musíš, - povie a mne sa zdá, že ma pohladí po celom tele naraz.
- Rodina...? – vypadne zo mňa.

- Je to len otázka. Je to len chcenie vedieť niečo, čo ti zatiaľ neprislúcha.

Napadne ma ako v boxerskom zápase:

- Mám právo to vedieť. Je to moje pokračovanie!
- Počujem tisíckrát ozvenu môjho kriku.

Postava sa mení. Jej oči sa predlžujú. Uvidím sa v nich. Vyzerám rovnako! Mám predĺžené oči!

- Nie som to ja! Nie som to ja!

Zaspím.

Prebudím sa.

- Je nové storočie, - povie mi postava.
- Neverím ti... Som človek.
- Ja neverím tebe, pretože si človek. A verím iba tvojmu bytiu. Nie je rozdiel medzi твоjím bytím a bytím kvetiny.
- Neverím ti.

Všetko sa mení. Záblesk:

Sedím v miestnosti, ktorá pripomína kocku. V strede je jediná stolička.

- Začneme od začiatku, - niekto povie.
- Meno... – a pokračuje... A pokračuje:

- Meno!
- Milan Kališ.
- Vynikajúco.
- Čo som urobil?!
- Nič.
- Môžem vedieť či žijem? Necítim sa byť živým. Mám strach. Mám obrovský strach.
- Prečo ťa zaujíma tvoje bytie, ak si v poslednom čase tvojho života nad bytím nepremýšľal?
- Ako to viete?! Mám právo byť s niekým... kto je človek?!
- Všetci ste rovnakí.
- Sme rovnaký druh, - útočím.

- Budem útočný... – a zrazu mám všetky moje myšlienky späť. Cítim sa byť živým. Vidím si na ruky. Na nohy. Cítim sa!

Priestor sa však v momente zmení. Všade vidím červenú. Akási červená postava, akýsi klaun si sadne predomňa.

- Prvá lekcia. Kto som? – spýta sa šašo.
- Šašo, - poviem veľmi prekvapený.
- Správne. Môžem zmiznúť.

A šašo zmizne.

- Druhá lekcia. Ak chceš niekoho podržať v tvojom zornom uhle, musíš nám klamať.
- Prečo?! – stávam sa odvážnym. Šašo vyzeral ako človek. Dokonca odišiel cez červené dvere. Tak sa mi zdalo.

Uvidím svoju manželku. Kráča predomnou. Stále kráča ku mne. Ale nevidí ma.

- Kto je to? – spýta hlas.
- Chcem ju vidieť. Ale bojím sa. Nechcem klamať.
- Moja manželka...

Manželka zmizne „zázračným“ spôsobom. Vidím len bielu.

Na stene sa začnú objavovať maľby.

Vidím veľké obrazy.

Vidím Guernicu.

Zašepkám:

- Mám iba strach... Chcem späť.

Ocitnem sa v tme. Prestávam si cítiť telo.

- Vráťme sa na začiatok, - počujem v hlave.
- Povedzme, že si unesený pre dôvody, ktoré sa dozvieš, ak... Ak.
- Ak? – ak je jediné... čo môžem povedať. Opäť som prázdny.

Čosi ma vo vnútri zbavuje strachu.

Čosi ma vo vnútri ženie pekelným tempom k precíteniu všetkého živého.

Energia a prúd.

„V čom?“

„V tom, že žijú. Alebo je to len ilúzia?“

„Mňa zaujíma, či žijem ja.“

„Áno. Si ako oni. To, čo vidíš, je ľudský život niekde na začiatku vývoja. Len ľudia sú moderní v tvojej predstave, lebo ich vidíš ako moderných. Majú veľa ozdôb na telách. Majú veľa prístrojov... Ale nedokážu prekonať smrteľnosť. My áno. Vesmír áno. A nakoniec vesmír je iba slovo. Vaše slovo.“

Snažím sa postaviť.

Postavím sa.

Opäť si cítim telo.

„Ak veríš... že žiješ... povedz nám o etike a práve... prečo práve ty a prečo práve oni...“

„Zachovať sa... A povedať pravdu... ktorá bude nad právom spoločnosti,“ – vyleje sa zo mňa v sekunde.

„Nie je to málo. Na to všetko sa zmôžeš?“

Ocitnem sa v aute s rodinou.

Práve rozprávam vtip. Nejaký. V protismere sa na nás vyrúti auto. Strhnem volant a zabránim zrážke. Vtip nedopoviem.

Vyletíme s autom von z cesty, auto sa prevráti, nám sa však nič nestane. Som si tým istý.

A: Zrazu som si istý, že teraz sa prebudím zo sna. Ale nie je tomu tak.

„Ovládame tvoje spomienky.“

„Ako?“

„Tak... ako vy ovládáte elektrinu. Je to viac ako sila mysle. Si to ty v našom podaní.“

V okamihu sa cítim ako starec na vrchole sveta.

Prelieta mnou číre uvedomenie života ako takého.

„Ďakujem...“ – snažím sa o niečo, čomu nerozumiem.

„Ned'akuj za niečo, čomu nerozumieš. Si stále iba na začiatku. Ešte nie sme ani pri tvojom tele, ako môžeme byť pri úvodnom spoznávaní tvojej mysle? Ovládame ťa, ale nie sme tebou natoľko, aby si mohol vedieť to čo mi. Môžeš cítiť... Ale nie vedieť. Si ako Váš Pes. Daj si otázku, či všetko, čo si doteraz zažil, si nezažil len kvôli tebe samotnému. Ako aj vaši Psy všetko zažívajú len kvôli ním samým. V konečnom dôsledku.“

„Moja rodina žije?“ – spýtam sa v strachu o svoje gény.

„To je všetko... čo dokážeš?“ – znovu si všimnem bytosť vedľa seba. Jej pohľad je hrozivý. Nechcete ho zažiť?

„Stalo sa mi niečo? Som v kóme?!“

„To je naozaj všetko... čo dokážeš?“

Bytosť ma bez mimiky pohladí po hlave.

- Mám strach, - ozve sa opakovanie môjho hlasu.

- Som v kóme? – opakovanie pokračuje.

„Chceme vedieť, či jestvuje aj iná cesta k zachovaniu... ako je tá naša“ – ozve sa plénum, ktoré pred sebou uvidím.

Pozerajú sa na mňa. Stojím nahý pred nimi a odkrývam pohlavné orgány.

Stoja oproti mne. Vidím ich chudé nohy. Nemajú pohlavné orgány.

„Som unesený.“

Stoja ticho.

Som unesený tými stovkami bytosťami... Ste to vy. Kurva, ste to len vy. Ty. On. A tak ďalej.

Nie je medzi nimi/vami rozdiel.

„Je medzi nami rozdiel?“ – spýtajú sa „akoby“ všetky/všetci naraz.

- Je rozdiel v našom bytí... – povie jedna. – Tým rozdielom... si teraz ty.

- Nerozumiem...

- Nechcem byť nahý...

- My sme nahí. Od určitého okamihu... sa hýbeme len... podľa toho... kam patríme...

Auto sa prevráti na dvakrát. Počujem krik mojich detí.

A jačanie mojej manželky.

Je to iba jeden úder.

Ale silný. Kontrolujem manželku. Tá je v poriadku.

Už si spomínam. Skontrolujem deti. Nehýbu sa. Neboli pripútané.

Vystúpim z auta a ihneď bežím k nim.

- Moje deti musia prežiť! – vykríknem pred vami. Pred tebou.

- Musí odtiaľto jestvovať nejaký východ... – pomyslím si.

- Berte si ma, ale dajte život mojim deťom! – kričím.

„Môžeme dať život len tým, ktorí žijú a ešte neskonali.“

„Ale predtým... z vašich slov... sa dalo vylúštiť niečo iné.“

„Áno. Klameme. Veľmi radi.“

„Vy?!“

„A kto sme pre teba?“

„Moji... moji...“

Utvoríte koridor. Jeden, stále rovnaký ako všetci ostatní, ako vy, príde až ku mne. A dotkne sa mojej hrude, tam, kde sídli srdce.

- Už chápeš?!

„Nezľaknem sa,“ – pomyslím si.

- Navzájom si spravujeme telá. A životy.

- Nie.
- Mohol by si... precítiť... a pochopiť... že jestvuje aj iná pravda o svete... Tá, ktorú žijeme a tú, ktorú predávame. Lebo je tu právo, o ktorom sa nehovorí a je tu právo, ktoré sa vykonáva.
- My poznáme, ale tebe ústa zavrieme! My sme tvoje deti, Otec!
- Ja poznám len dve... tie... ktoré som mal... v aute.

Tie nemenné tváre ma neuveriteľne rozčuľujú. Cítim v sebe silu rodiča!

- Čo sa stalo s mojimi deťmi?!
- My sme tvoje deti... a hýbeme sa... s tebou alebo proti tebe... - poviete všetci naraz - až ma zamrazí.

Vynášam moje deti z auta.

Sú v bezvedomí. Valérii krváca hlava. Veľmi silno. Jozef sa nehýbe vôbec.

- Cítim sa podvedený... – zakričím ku stovkám rovnakých bytostí, aj k tebe, drahý môj.

- My sa cítime ako tvoje deti... Hýb sa ako chceme! Palec hore alebo palec dole... My uvidíme, to len my uvidíme!

5

Vedel, že ho dosadia na podstavec. Na podstavec sveta. Aby o ňom vedeli všetci, ktorí sa zaujímajú o podstavce.

Ležal v jej posteli. Bola to jediná žena v jeho živote.

- Som unavený z toho, čo vidím... – povedal jej pomaly.

Nadýchla sa. Pohládila ho po tvári.

- Aj ja som unavená... Zajtra máš veľký deň, dosadia ťa na podstavec. Myslí na to po celý čas.

- Podstavce sú len pre obyčajných ľudí. Aby sa utíšil ich hlad.

- Ber to ako to je. 90 percent ľudí závisí od 10 percent, ktorí o nich rozhodujú.

- Beriem to presne tak, - pohladil ju na tvári.

Milovali sa iba tak, aby reč nestála.

Nad ránom sa postavil z postele. Obliekol sa. Bol mierne neoholený. Nevedel... čo si má myslieť o podstavcoch.

Skúmal pohľadom spiacu ženu.

Opustil ju a mieril do svojej kancelárie. Zobral si iba cukríky.

Menovať ho mali o deviatej. Preto bol v obleku.

V kancelárii sa napojil na internet, aby vedel čo je nové. Keď sa napájal, v očiach sa mu objavil ten známy záblesk:

„Už som...“

6

Jej manžel je obyčajný muž. Pracuje ako kožiar.

Kože sem, koža tam.

Sme v roku 1789. Väčšina ľudí žije rovnaký život. Všetko sa točí okolo chleba, slaniny. Piva a kultúry chodu.

- Kde si mi položila remeň? – spýtal sa spoza stolu. Ani sa nezdvihol. Neurobil ani jeden pohyb.

- Neviem, - odpovedala s dieťaťom na rukách.

Bála sa ho.

- Snažím sa spomenúť si... – ale jej myseľ bola prázdna.

Priemerní ľudia nehľadajú viac ako našli títo dvaja.

- Dones mi chleba a pivo... – požiadal príkazom manželku.

Manželka splnila príkaz. Kedysi ho milovala.

Nad jeho hlavou visel skutočný obraz. Loď a kapitán.

Neznámy autor.

Majiteľ obrazu už dávno zabudol, že ten obraz má doma.

Keď ju miloval, nemyslel. Bolo to zvieracie.

Ich dieťa spalo vedľa nich.

Pozrel sa jej na prsník.

Ona tomu neprikladala význam. Myslela na to aké je to byť mŕtva pri milovaní. Bola to povinnosť!

„Ženy sú rovnaké ako muži, keď sa milujú...“ Napadlo ju. Vyčítala si, že ju čosi napadlo.

Dieťa sa rozplakalo.

Bolo malé, maličké.

- Nie... – povedal muž manželke. – Dokončíme...

Niekde vonku práve havran oplodnil havrana.

Smola:

Muž nechtiac-čhtiac oplodnil ženu.

Je to sila prírody.

Je to sila významu: kto z koho. A prečo.

Muž sa najedol.

Muž sa vyprázdnil na dvore.

Je to sila významu: kto určuje aký je život a aký je komfort života.

Muž povedal manželke:

- Prines mi...

Žene bolo do plaču. Tridsať dní v mesiaci sú jej dni rovnaké. Už nesníva. Toto je Paríž v starej plesnivej uličke.

Muž povedal manželke:

- Navar mi jedlo.

Jeho brat sa narodil s poškodením mozgom, zomrel ešte v ten deň. Nikdy na neho nemyslel. Omyly.

Jeho brat bol jeho dvojča a zomrel kvôli tomu, že Sebastian nad ním zvíťazil už v zárodku.

Sebastian vojde do krčmy. Dá si pivo.

Sebastian miluje krčmu viac ako svoju manželku. Nenávidí priemerný život v tomto roku.

Sebastian žije v New Yorku v roku 2389. Nenávidí sex - kedysi ho miloval. Ale v dvadsiatichôsmych jeho erekcia nie je už taká aká bola v osemnástke.

- Ľudia sa nemenia, - nevdojak mu povie manželka.
Žijú priemerný život ako žili Sebastian a Margaret v Paríži v roku 1789.
Rozdiely sa stierajú.

Sebastian v New Yorku povie manželke pri sexe:

- Nevie... Nevie... Nejak sa mi nechce... Miluješ ma ešte?

Manželka sa zasmieje.

Sebastian v Paríži zbije manželku. Ona padne na Zem. Udrie sa o stôl.

Piť musí, aby vydržal.

Toto je jeho život, nesiahat'.

A Margaret od neho nemôže ujsť. Čo by si počala?

Muž je zneužíva, keď ide o jej pohlavný život. Ten hlúpy sex je najlepší, keď je opitý.

Znásiľňuje... vlastnú ženu pri svojom dieťati. Keď je tehotná.

Ani o tom nevie, taký je opitý, keď si pýta manželskú službu.

A žena iba mlčí, ako mlčí žena v New Yorku, keď čaká, kým sa do nej z povinnosti (toho plodenia) vystrieka jej muž. Slabá erekcia, nekonečné milovanie.

Žena myslí na to, aký je zmysel sveta, keď sa miluje. Ale milovanie trvá tak dlho, že musí myslieť aj na niečo reálne. Myslí na kuracie prsia. Na to ako by sa najedla. Myslí na to aké je to byť mužom a striekať semeno. Nikdy na to celkom nepríde. Je to nepodstatná záhada.

Je to tak nepodstatné, ale tvorí to súčasť jej života.

Žena sa volá Margaret.

Rozmýšľa nad Bohom pri raňajšej káve, pokým muž vylezie z postele. Je nedeľa ráno.

Nad posteľou majú obraz Paríža z roku 1789.

Muž v Paríži pracuje a pracuje, aby nasýtil rodinu. Je to všetko, čo odovzdáva tomuto svetu. Má len krčmových priateľov. Je čoraz viac nervóznejší. Život ho nebaví, keď má čas myslieť... Preto nemyslí.

Stále pracuje.

A ak nepracuje, pije. Väčšina peňazí ide na alkohol. Uvedomuje si to akosi podozrivo jasno. Ale nechce to zmeniť.

Jeho manželka bola pekná žena, teraz má viac modrín, ale stále je mladá.

Muž trpí... ak si uvedomí ako sa k nej správa.

Muž trpí... ak si uvedomí aké je ich milovanie mechanické.

Muž trpí... ak si uvedomí... ak sa spýta: Kde sa vytratila tá... mladíckosť a neviazanosť?

„Niečo sa stalo a ja neviem čo.“

Miluje ju násilne a s hlukom. Žena si nevie sex vychutnať. Muž akoby nevedel byť citlivý.

On nevie byť citlivý.

Stratil sa. A nevie sa nájsť.

V New Yorku prší. Sebastian večeria. Jeho žena čaká kým sa naje.

Potom vyrážajú na cestu po vonku. Sadnú si na kávu.

- Naše životy bežia...

- No a? Nie je to iné... ako to bolo kedysi...

Margaret si v Paríži dopraje kávu, keď manžel nie je doma. Kúpila ju na trhu. Manžel o tom nevie. Káva je luxus. Káva je pre jej status ako kaviár.

Káva je jej zmysel.

Dieťa plače.

V New Yorku sa žena pýta na káve manžela...

- Chcela by som dieťa.

V ten večer sa milujú len preto.

Margaret čaká na manžela a trasie sa. Už je večer. Dávno sa zotmelo.

Je zima a Margaret vie čo sa stalo. On pije. On sa vráti ako divé zviera.

Plače.

„Toto je život...“

V New Yorku sa zotmelo.

V Paríži sa zotmelo.

Ľudia žijú a vyprázdňujú sa v spálňach. Miliarda potrieb.

Miliarda želaní.

Sebastian prehltol posledný pohárik večera.

Sebastian je priamy predok Sebastiana v New Yorku.

Margaret sa oddáva masturbácii. Je to jediné čo ju teší, keď hovoríme o pohlavných orgánoch.

Margaret na svoje pohlavné orgány prišla až v roku 1788.

Odvtedy sa na svet pozerá trochu inak. Porodiť dieťa...

Koľko bolesti – pomyslí si.

Koľko opakovania sa – pomyslí si, keď si kladie prsty na klitoris.

Opakuje.

Opakuje sa.

Margaret v New Yorku robí to isté ako Margaret v Paríži. Pri otvorenej knižke.

Jej manžel zatiaľ v práci obhajuje muža, ktorý sa rozvádza. Ten muž povedal:

- Moja manželka mala radšej masturbáciu ako mňa...

V Paríži...

Sebastian kráča domov. Kymáca sa zo strany na stranu. Ako stratený námorník.

Zabúcha na dvere jeho starého príbytku, postaveného v roku 1679.

Chce iba jedno. Chce to večer čo večer.

Žena sa pripraví.

Nebaví ju to. Dieťa opäť plače, ale ona vie, že musí vydržať.

Niekde bečí ovca. Všade je veľa smradu.

Sebastián smrdí. Jeho žena smrdí. Ich dieťa smrdí.

Ich dieťa rastie. Matka sa mu venuje so záujmom. Jej depresie sa zmenšujú, keď sa venuje dieťaťu.

Dieťa sa volá Sebastian. Vyrastá pomaly v srdcu matky.

V Paríži prší.

Sebastian má dva roky. Nič sa nezmenilo.

Jeho otec kráča opitý z práce domov.

Margaret ho čaká...

Malý chlapec už neplače, keď sa milujú. Už si zvykol. Spí ako dudok.

V New Yorku Sebastian nemôže a nemôže oplodniť Margaret. Jeho spermie sú nehybné.

Lekár hovorí:

- Je iba jedna šanca. Odobrať vaše spermie a vylepšiť ich. Oživiť ich.
Margaret nesúhlasí v podvedomí. „Chcela som mať zdravého muža...“
- Sme v roku 2390... – prehovorí Sebastian.
„Je to smutné...“ – pomyslí si. Stravuje sa zdravo.
Nepije...

V Paríži Margaret porodila druhé dieťa. Dávno.
Nazvali ju po matke. Margaret.
Teraz plače ona v starom príbytku. Malý Sebastian spí. Jeho rodičia...
Starý Sebastian stráca erekciu pri nadmernom pití. Dlhšie a dlhšie zostáva v krčme.
Domov ho zväčša zavedú. Jeho žena trpí o to viac.
Peňazí niet.
Malý Sebastian a Margaret sú chudučkí.

Sme v roku 1914. Sebastian si v zákope zabalí cigaretu. Osloví vojaka vedľa seba.
- Zahráme si karty?
Hrajú karty. Šiesti.
Nebojuje sa. Zatiaľ. Sebastian je potomkom Sebastiana z Paríža 1789.
Onanuje, keď sa dá.
Pije. Keď sa dá. A koľko sa dá.
Chodí za kurvou, keď mu zvýšia úspory.
Nečíta knihy. Je to prostý muž. Ale so zdravým myslením.
Chce prežiť.

Sme v roku 1886. Margaret si vytiahne sukňu. Práve dala bohatému mužovi. A otehotnie
s ním o niekoľko hodín.
Muž je generál a Margaret nie je ľahká žena. Bola to náhoda. Obaja pili v podniku neďaleko.
Muž sa jej ponúkol v podguráženom stave:
- Neďaleko mám apartmán...
Teraz sa s ňou bude musieť oženiť. Tomuto sa hovorí láska.
„Láska...“ – tak ona hovorí vnukovi v roku 1937. „Bola to veľká láska...“

Chcela prežiť najlepšie ako vedela.

Sme v roku 1914.
Sebastiana zabijú na fronte. Stačila jedna guľka. Jeho hrob je iba masový.
Kurva, s ktorou spával, si na neho nespomenula.
Spomínali len jeho rodičia. A dievča, ktoré mal doma. Ešte pokým bol na fronte si našla
náhradu.
Bola panna až do svadby.

Sme v roku, v ktorom žijete.

Sme v roku, v ktorom zomriete. Sebastian povie nejakej Margaret:
- Milujem ťa... To si treba zapamätať...
Ale nič to neznamenaá...
Máme ešte vôbec nejaké hodnoty?
Rozčuľuje sa starý Sebastian. A jeho Margaret mu odpovedá vyzlečená v spálni.
- Prestaň... To víno... nepomáha...

Erekcia je záhada.
Manželstvo. Dobré manželstvo je záhada:
Sme v roku 2391. A Margaret porodila Sebastianovi dcéru.
Nazvali ju po mame.
Vychovávajú ju v intelektuálnej atmosfére priemernej strednej triedy.
Roky letia ako jedna radosť.
Malá Margaret už vie počítat'.
Malá Margaret prichádza na všetko, na čo ste prišli aj vy. Učí sa. Automaticky, ale aj pracne.
Práca jej rodičov je náročná.
Spoločnosť pokročila.
Spoločnosť sa opakuje.
Dávajú ju do škôlky.
Margaret sa učí cudzie jazyky.
Margaret sa dostáva do puberty.
Zalúbi sa do jej učiteľa.
Láska pomynie, keď učiteľ odchádza do cudziny.
Margaret sa zalúbi do jej rovesníka. Sylvian. Stratí s ním panenstvo. Stratí s ním ilúzie.
Po tajme chodia piť do klubov po celom New Yorku.
Margaret sa s ním rozíde, keď ju oslovia starší muži.

Margaret miery na vysokú. Ale stále nevie čo chce.
Život ju nebaví, keď musí pracovať. Pracuje v bare ako barmanka.
Obsluhuje ľudí. Číta ľudí.
Sú jej smiešni.
A sme v roku 1786.
Sebastian stretáva Margaret na trhu. Pozrie sa jej do očí. Pozrie sa jej do výstrihu.
Prvé čo povie:
- Si krásavica...
Margaret to nadchne. Je pätnásťročná panna.
Nevie čo ju čaká. Jej idealizmus nadchne Sebastiana.
Jej čistota je to čo Sebastian nazýva láskou k nej.
A sme v roku 1799.
Sebastian stretáva Margaret v izbe. Pozrie sa po nej. Udrie ju. Je napitý.
Jeho život je viacmenej nemenný. Margaret od neho viackrát ušla, ale vždy sa vrátila.
Nemala kam ísť.
Má ho „rada“, lebo s ním veľa prežila. Lebo s ním jednoducho žila.
„Mám ťa rada“ – nikdy mu nepovie.
„Nenávidím ťa...“
Vždy iba jeden úder.

Sme v starom Egypte. Ľudia sa správajú akoby sa práve zoznámili s vašim duchom.
Žena sa zamiluje do muža. Chémia je na púti.
Muž jej lásku opätuje v tajnej miestnosti.
Milujú sa, už dávno prišli na to aké to môže byť „krásne“ – a poučné. Muž sa hýbe ako chce žena...
Muž je kňaz. Muž je priamym predkom Sebastiana 1, 2, 3.
Po svete má veľa potomkov. Je úspešným mužom.
- Páči sa ti to? – spýta sa ženy.
- Áno... áno... – šepká mu žena.
Nie je to plytké, je to plytké. Záleží iba na vás.

Muž si v Egypte uvedomuje, čo všetko znamená spoločnosť. Poľuje po stykoch. Poľuje po ženách, poľuje po novom a novom zamilovaní.

Nežije v monogamii.

Žena je obeťou.

Žena bude tehotná.

Žena je naveky tehotná.

O desať dní jej povie:

- Mohli by sme spolu žiť, - a myslí to vážne.

O dva mesiace ju opustí. Žena to nesie veľmi ťažko. Rodina jej pomôže. Bude mať syna alebo dcéru od váženého občana. Aká to výhoda. Bude desiata v rebríčku pravdy. „Čo na tom... že... až desiata... Možno to bude syn... A ona poskočí vyššie...“

Tento príbeh sa opakuje v nacistickom Nemecku.

Známy to stúpenec Hitlera oplodní známu to herečku.

- To dieťa... je zárukou, ktorú som ti dal... – povie jej.

Ale o niekoľko dní musí do Ruska. Všetko, čo plánoval, je preč, odviata dobou.

Žene pomôže rodina.

Žene pomôže otec, matka.

Rodina je všetko čo máme, keď sa nakloní miska váh na jednu alebo druhú stranu.

Teraz je žena vážená... osoba.

Po vojne ju budú oplúvať všetci, ktorí prežili v kolektívnej vine.

Sebastian sa obráti na svoju ženu v New Yorku s prosbou o pomoc.

- Žijem v depresii... Potrebujem tvoju pomoc.

Žena miluje niekoho iného. A dieťa, ktoré s ním má... Necíti k nemu takú veľkú lásku akoby mohla. Vie, že je zo skúmavky.

A všetky city nejakto odchádzajú s týmto poznaním.

Sebastian sa nevie vysporiadať s nultým kapitalizmom. S dobou bez citov. Ľudia sú zvieratá, ktoré zapredali svoje duše. Nevie, čo tým myslí.

Sme v roku 2009. Január. Jeden zo štátov EU mení svoju menu na Euro.

Občania to prijímajú ako nutnosť, ako výhodu, ako predmet debát.

Ale inak sa nemení vôbec nič.

Len tlak Európy, jej meny, na Spojené Štáty, rastie.

Môžeme o tom hovoriť, ale sme už v roku 2089. Nejaký pár porodil ďalšie dieťa. Všetko sa opakuje v tomto opakovaní. Prebaľovanie. Musíte si prežiť svoj život!

„ Musíte si prežiť svoj život... Je to jeden život!“

Muž sa drží pozitívnej línie života: nepije, nefajčí. Nakoniec, fajčenie je vytlačené. Fajčia už len tí, ktorí majú depresie. To je všeobecný názor v roku 2090.

Padlo ďalšie storočie.

A ženy sa zoznamujú s mužmi. Všetko je rovnaké ako poznáte:

A ženy sa zoznamujú so svojimi telami. Všetko sa musí opakovať.

Údajne žijeme len raz. Všetko pre ten cieľ.

Sebastian spácha samovraždu. Ako veľmi sa musel nenávidieť? A čo všetko mu prešlo pomedzi prsty.

Krásne hory. Zmysel, ktorý si musíte obhájiť v samote. Každý zmysel, ktorý si musíte obhájiť v samote.

Jeho žena v New Yorku si pomyslí:

- Slabí jedinec.

Pri pohrebe si nespomenie ani jeden na orgazmus s mŕtvym. Pri ňom nemala ani jeden.

Orgazmus, orgazmus, orgazmus, koľkokrát za život ťa máme?!

Rozdiely sa stierajú.

Je to ako s náboženstvom.

Sebastian bol povinne veriaci.

A kňaz v smútočnej reči hľadá ospravedlnenie... Akoby Sebastian nezomrel svojou rukou.

Jeho žena sa zamilovala do psychiatra v južnej časti New Yorku.

Nepotrva dlho a zoberú sa.

90 percent ľudí žije akoby ste videli rovnaký film.

10 percent je materiál, ktorí sa dá predat' tým 90 percentám.

Sme v roku 1789.

Psy štekajú na muža, ktorý kradne po tme. Kradne kože, ktoré patria Sebastianovi.

Paríž je v noci mestom, ktoré by ste nechceli poznať.

Sebastian vybehne pod vplyvom alkoholu z úbohej stavby do ulíc.

Vracia sa nad ránom.

- Ukradli nám našu obživu, - pokojne povie žene. Zabehal si, vykričal sa. Ale nikto mu nepomohol.

Musí, aj on musí začínať odznova. Zase začínať odznova. Tento stav ho zblíži so ženou, s celou jeho rodinou.

Jeho syn je v puberte.

Jeho dcéra Margaret bude čoskoro potrebovať sukne, aké majú jej rovesníčky.

Sebastián sa potrebuje niekomu konečne zdôveriť, že nepozná „šťastie“ – ani životnú spokojnosť.

- Nepoznám šťastie, - povie si.

Ale nikoho to nezaujíma. Cynické tváre.

Sebastian z New Yorku je sto rokov pod zemou. Celé jedno storočie. Ale jeho dieťa rozšírilo jeho gény aj napriek Sebastianovým mŕtvym spermiami... ďalej, ďalej, ďalej. Teraz má desať potomkov.

Ale koho to zaujíma? Boj našich génov je najtichším bojom, ktorý máme.

Sebastian z Paríža 1789 hovorí v krčme jeho priateľom (ak vôbec niečo také môžeme povedať, je to iba alkohol, ktorí ich spája):

- Tento svet trvá... pridlho... – a všetci sa rozosmejú.

- Tento život je taký krátky... – povie jeho priateľ, keď ho Sebastian pozval.

- Čo je to vedomie? – spýta sa Sokrates.

Jeho žiak len pokýva hlavou.

Tento život je prikrátky...

Ale Sebastian, ktorý spáchal samovraždu, to viditeľne preletel.

- Tak kde je kúsok citu? – spýta sa Sebastian, vojak v zákope, počas prvej svetovej vojny, keď myslel na svoju lásku doma, keď si ju zamiešal ako ľadový drink s kurvou, za ktorou chodil.

Spýtal sa sám seba.

Nemal na to, aby ťažké témy rozoberal pred inými vojakmi.

„Táto zákopová vojna nemá víťazov,“ – pomyslel si Sebastian.

Margaret sa zamilovala do ďalšieho muža. Učiteľ tenisu a udržiavaná postava.

- Margaret, musíš si na seba dávať pozor, - povedal jej otec.

Ale Margaret, neskúsená, o to viac nabrúsená, ho nevnímala v jej boji. Svoj boj povýšila na niečo krajšie od najkrajšieho.

„Tento raz je to ten pravý cit...“ – sľubovala si.

Bola iba krok od ženy zo starého Egypta. Jej láska sa mohla porovnať... Ale neporovnávajme lásku. Tá sa údajne nedá porovnať, aj keď je to iba...

Margaret sa spýtala v roku 1956 toho muža:

- Naučíte ma hrať tenis?

- Samozrejme... Kedy máte čas? – muž sa nadýchol. – Ale... viete... nebude to zadarmo...

Povedal jej, aby si bola vedomá, že jej krása nestačí.

Margaret mala iba pätnásť. A všetko, čo poznala, by sa dalo zhrnúť do jednej vety:

Žiť.

Otec jej teda zaplatil hodiny tenisu.

Margaret skáče ako kozička. Tridsaťjeden ročný učiteľ už takých videl... Stále žije sám.

Možno už premeškal dobu, kedy by mohol opustiť svoju samotu.

Margaret nemá odvahu pozvať ho na pohárik limonády.

Jej láska je platonická. Čím dlhšie vydrží, tým lepšie pre dievčenské denníky.

Sme v roku 1789. Sebastian kráča po ulici. Nevníma špinu mesta.

Nemyslí.

Sme v roku 2456. Iný Sebastian kráča do práce. Nevníma čistotu mesta.

Nemyslí.

Sme vo vašej dobe. Kráčate do práce. Myslíte na prácu. Inak nemyslíte.

Gratulujem.

Pretože jeden muž v roku 1979 sedel doma.

Jeho matka zomierala v nemocnici.

Muž si pustil správy.

Jeho matka na neho myslela.

Muž si otvoril pivo.

Jeho matka mala rakovinu. Jeho matka.

Muž cuckal pivo. Sám a sám.

Správy a jedna pekná hlásateľka.

Všetky sny.

Mužov sused sa práve miloval so svojou zákonitou.

Správy u nich bežali len omylom.

Jedna pekná hlásateľka.

Muž pomyslel na matku. Jeho mozog zapol na plné obrátky.

„Moja mamina...“
„“

Ďalší sused sa v kostole modlil.
A modlil sa akoby išlo o život.
Modlili sa všetky jeho deti.
A modlila sa matka, ktorá odrodila tri deti.
Milovali sa a nenávideli sa.
Žili spolu. Títo ľudia.

Muž dopil pivo.

Jeho matka práve zomrela.

Doktor bol privolaný k jej posteli.

Muž sa postavil a išiel na záchod. Vylučoval.

Farár prednášal.
Ľudia počúvali. Niektorí sa nudili. Zívali.
Farár sa potil. Nikdy sa neprizná... že vie aké je to... milovať a nenávidieť ženu.
Ľudia sedeli v kostole a snívali o tom, že človečenstvo je spasiteľné v plnej nádhere.
Farár si prdol.
Nikto to nepočul.
Farár jedol fazuľovú polievku. Rozmýšľal o tom aké je to byť... na tej druhej strane. Ničomu neveriť.
„Musí to byť zúfalstvo“.

Muž dopil pivo a pobral sa do postele.
Jeho sused sa vrátil z kostola. Sadol si k televízoru.
Jeho manželka dala deťom jesť.
Deti zjedli čo mali. Potom sa išli hrať. Hrali sa na farára a veriacich. Malý chlapec to pochopil:
Napodobňoval babku, ktorá sedela vedľa nich.
Akože zaspal.

Muž pil nové pivo. Ozval sa telefón. Oznámili mu: „Vaša matka...“
Muž sa rozplakal.

Jeho mladý sused, ktorý býval nad ním v tomto paneláku, plodil dieťa. Jeho priateľka o tom vedela len okrajovo... Bola iba súčasťou aktu.
Antikonцепcia a Anton-koncepcia. Muž sa volal Anton.

Farár bol vysilený. Pomáhala mu asi jedenásť ľudí. Aby zvládol celú omšu. Tisícročia nemennosti?
Jeden rok služby.
Ďalší rok služby. Stovky tvárí. Stovky osudov. Stovky platiacich divákov.

Anton dokončil svoju Anton-koncepciu.
Volal to láska.

Jeho priateľka to volala - taktiež - láskou.

„Pozri, Ivana, ty vieš, že manželstvo je boj, ale chcel som ti len povedať... že sme sa minuli len o vlások...“

Muž sa vrátil k pivu.

Ticho si sadol k televízoru a vypol ho. Zomrela.

Muž dopil pivo. So slzami, ktoré mu stekali po tvári.

Štyri pivá.

Potreboval prechádzku.

Potreboval nejaké tváre.

Cestou von – z paneláku – stretol susedku, ktorá mala na krku babku z Alzheimerom.

Tvár sa mu krčila do výrazu veľkého smútku. Susedka si všimla jeho tváre, ale nechcela sa mu prihovárať.

Muž si všimol jej tvár, ale nechcel sa prihovárať.

Výťah zastal na prízemí. Žena do neho natlačila babku. Muž vyšiel z vchodu von.

Čerstvý vzduch. Muž sa prechádzal iba tak. Nemal cieľ.

Jeho život:

Práca. Žena. Deti. Pivo.

Doslovne.

Pracoval ako zámočník. Neriešil, či ho to baví a naplňa. Práca a on ešte nie zmrazený, lebo má prácu!

Pracoval – ako bude aj zajtra pracovať.

Jeho žena je sestrička. Práve má nočnú.

Jeho deti sú dospelé. Chlapec je študent. Po nociach...

Dievča žije s mužom v jeho byte.

Mužovi je smutno. Ide okolo kostola. Napriek tomu sa zasmieje.

Jeho mladý sused práve dokončil veľké dielo. Ďalšie veľké dielo... Každodenné dielko. V partnerke.

- Si spokojný? – spýtala sa ho.

Muž sa vracia domov. Zaspí.

Ráno vstáva, šepká si:

- Musím zariadiť pohreb.

Jeho manželka prichádza z práce.

Stretávajú sa vo dverách.

Muž jej povie, čo sa stalo. Žena ho objíme.

Objala ho ako zákonitá.

Objal ju ako zákonitú.

Všetko smeruje k jedinému.

Kto opíše našu prírodu?

Všetko, čo stojí za pohľad?

Máme milióny a milióny možností... prežiť život.

Vyberme si aspoň jednu.

V roku 2389 Margaret pripravila jedlo svojmu Sebastianovi. Všetko pre jeho, jej prospech. Začali sa voľne rozprávať.

- Kam dnes pôjdeme?
- Niekam von... Do prírody.

Sebastian žije a užíva si so ženou. New York v roku 2389 je mestom, v ktorom sa dá ísť do prírody: Všetko je príroda.

Ak sa budeme pridržať toho hesla:

Prví ľudia sa túlili po Zemi. Zbierali koreničky a chceli niečo tak primárne, že je zbytočné o tom písať. Každý vie, na čo myslím.

Aspoň jeden deň sa oslobodiť od primárnych potrieb...

Sebastian v New Yorku to dokázal v roku 2389 na niekoľko dní. Ale aj tak nakoniec skončil v putách samovraždy.

Sme v roku 1945. Sme v nepodstatnej nemeckej rodine. Jedna z mnohých v Berlíne na konci so silami.

Dcéra hovorí otcovi:

- Musíme prežiť...

- Áno, musíme prežiť... – zakončí otec.

A tak ľudia... žijú a prežívajú z generácie na generáciu. Umenie, filozofia a svetový poriadok. „Všetko je obsiahnuté v tvojom živote. Skús to zachytiť“ – povedal ktosi komusi.

Sme v roku 1789.

Bohatá pani kupuje od Sebastiana jeho ťažko obrobenú kožu. Sebastian sa správa ako obchodník. Ušil z kože malú vestu. Drahú vestu.

Pani je nadšená.

- Odporučím Vás... mojim priateľom. Ste lacný...

Sebastian sa trochu ironicky pousmeje. Pomyslí si svoje.

„Skurvená stará idiotka...“

Predať kožu, očistiť kožu, ušiť kabátik... Preložiť kožu... Mať svoju kožu...

„Och, som len kožiar...“

Kráča domov s peniazmi. Nezastaví sa v krčme!

Príde triezvy!

Pozrie sa na svoju ženu.

- Ahoj, - ticho povie žena. – Dnes ideš skoro...

Žena sa venovala malému synovi.

Učila ho správne vyslovovať niektoré slová.

Sebastian sa usmeje!

– Kúpil som ti... – a ukáže žene, čo jej kúpil.

Veľké výnimky. Veľké dary. A život je nachvíľu sladký.

Aspoň trochu šťastia.

A ďalšie milovanie. Večer. Nie je to jedno, kedy sa vlastne splodilo ďalšie dieťa?

Sme v roku 2389.

Sebastian sedí v metre. Rozmýšľa nad svojim životom.

Každý človek, ktorý má možnosť, voľnosť... Chvíľu pre seba... najskôr sa zamyslí nad svojim životom. A potom:

„Mal by som niečo kúpiť žene...“

Vystupuje a kupuje jej koženú vestičku.

Žena sa poteší.

Aspoň trochu šťastia.

A ďalšie milovanie. Večer. Pokus o dieťa.

Sme v roku 1067. Muž hovorí svojej žene:

- Musíme viac šetriť... Veľa míňame...

Žena sa pousmeje. Muž ju nevidí ako sa pousmeje.

- Áno, - odpovie mu.

Žijú vedľa seba už desať rokov. A nič sa nemení. Medzi nimi.

Milujú sa ako pred nimi a po nich. Slová sú zbytočné.

Nič výnimočné na náhrobkoch - „v roku 1945“ – nevidieť. Vojaci padli, lebo išlo o čosi ľudské medzi nimi.

Ľudia iba posúvajú svoje duše, jednu cez druhú.

Margaret sa v roku 1378 zamiluje do kňaza.

A kňaz je z jej lásky unesený. Ale nikomu o tom nehovorí. Dokonca sa ani spolu nerozprávajú.

Kňaz má svoju predstavu.

Margaret má svoju predstavu.

- Som zamilovaná, - povie jej priateľke.

- Do koho?

Všetko povie.

Priateľka sa zasmieje.

- Do toho som bola zamilovaná pred rokom...

- To ťa prejde...

Áno, ako ide čas jedného života, láska pomine, pretože čas vylieči všetky lásky.

A chémiá sa upokojí v maličkom človeku.

Sme v roku 1945.

Dvaja zamilovaní sú v skrýši pred náletmi.

Margaret a Billy. Bozkávajú sa, keď bomby padajú.

- Milujem ťa, - povie Billy.

- Milujem ťa, - povie Margaret.

Zasype ich.

Láska!

Láska našla skutočné vyjadrenie.

7

(„Rozklad dvoch ľudí“)

Hitler sa napil vody. V miestnosti sedel sám. Teda sám so sebou.

Hitler sa pozrel na mapy pred sebou. Bolo ráno. Bolo hlboké ráno.

- Mal by si sa báť... – povedala osoba, ktorú si zhmotnil v sebe.

- Prečo? – spýtal sa nadšený z tej hry, ktorá sa mu črtala.

- Zabíjaš ľudí.

- Oni sú hrdí, že môžu zomrieť za dobrú vec.

- Tomu veríš? – osoba ho udrela do tváre.

Hitler sa usmial.

Hitler sa oslobodil.

- Bojím sa... – a rozosmial sa.

- O tomto... mojom stave... nesmie nikto vedieť, - povedal. A dotkol sa líca, ktoré dostalo úder.
- O šialenstve? – spýtala sa osoba spoza pohára, ktorý si Hitler nalial.
- O akom šialenstve? Mením tvár sveta, musím byť výnimočným... Musím byť fuhrerom...

- Odkedy máš pocity nadradenosti? – osoba si naliala. A sadla si oproti Hitlerovi. Preložila si nohy v kresle. Zapálila si cigaretu.

Hitler sa znovu usmial.

- Nemám pocity nadradenosti, keď som... s tebou... Len s tebou ich nemám, - a Hitler sa pomaly napil vody na stole. – Nie som zvyknutý byť... s tebou... sám...
- Dnes máme čas, - osoba sa ešte viac nadýchla ako pred chvíľou. Vzduch v nozdrách vydal zvuk „nasýtenia“.
- Dnes máme na chvíľu čas... Ráno... je ráno... a my sme iba dvaja, ktorí vedia ako to bolo naozaj...
- Ako to myslíš? – postava sa spýtala ticho, takmer šeptom.
- Židia musia trpieť... Čierni musia trpieť... Cigáni musia trpieť...
- Prečo? – postava sa postavila.
- Skúmal som dôsledne riadenie sveta. Doteraz ho riadili bohatí židia... A tí ostatní ničím neprispeli k rozvoju ľudstva... Moja rasová politika je politika o zachovaní sveta. Mal by sme to povedať nahlas, a tak sme to povedali nahlas: pokiaľ to nezoberieme do svojich rúk, svet nám zaplavia ľudia, ktorí sú iba tret'otriednymi odpadovými rúrami.
- Bohatí židia aj tak ušli skôr ako nastúpila skutočná politika vyhánania a deportácie židov... Nakoniec... aj tak vždy vyhrali iba peniaze...
- Nemáš pravdu! - Hitler vykrikol.
- Ale... ale... – osoba sa posadila na kreslo. Opäť si preložila nohu cez nohu.
- Musíš sa zmieriť s mnohými vecami. Tvoja armáda nie je nepremožiteľná. Rýchla vojna nie je možná stále a v každých podmienkach... Je toho veľa. Na hodiny a hodiny.
- Máme ich pred sebou, - Hitler sa postavil a zamkol dvere. Potom sa nahol nad svoje mapy. Akoby zabudol, že si na šiestu ráno dohodol prvé stretnutie.
- Všetko nosím v hlave... Celý ten osud, všetky tie rozkazy, ja som osud...
- To si myslíš? A čo Stalingrad?
- Musíme ho dobiť. Je to vec cti. Mesto s názvom Stalina musí byť mojim mestom. Už je mojim mestom. To mesto ovládame už na tri štvrtiny. Už sme jeho pánmi.

Osoba sa znovu postavila. Postavila sa pred mapy. Všetky tie mapy histórie v našich myšliach.....

Postavila sa pred Západný Front.

- Dejiny...
- Áno? – spýtal sa so záujmom v hlase Hitler.
- Píšeš dejiny... ale kto si? Kto si, keď si sám? Hehe...
- Som... – Hitler sa nadýchol, - som človekom, - dokončil ticho.
- A čo láska? A čo priateľstvo? A čo plodenie detí?
- Keď plodím nové generácie, niet času...
- Výhovorka. Ty nie si schopný... takých vecí... Toto všetko sa ti stalo len kvôli tomu, že nemáš skutočných priateľov... Priateľ...

Niekoľko zaklopal na dvere, On odomkol.

Služka v dome sa v skorých ranných hodinách prišla spýtať svojho zamestnávateľa, či niečo nepotrebuje.

Spýtala sa jemno, krásna mladá slúžka. Blondína, obozretne vybratá. Ale hlúpa... hoci... ako sa to vezme. Hitler vo svojej prítomnosti nestrpel duchaplné ženy.

Pozrel sa na ňu, a poškrabkal sa nad pravým okom.

- Len poďte ďalej... Potrebujem Vás. Dám Vám nejaké otázky.

- Potrebuješ ju, aby si sa ma zbavil? – odznelo v jeho ušiach.

Osôbka vkĺzla do miestnosti. Hitler ju chytil za ruku.

- Povedzte mi, zlatá, čo vo Vás vzbudzujem?

- Autoritu, - odpovedala. Líčka sa jej začervenali.

- No tak vidíš... – povedal si Hitler vnútorným hlasom.

- Sadnite si, zlatá, - Hitler bol tak zdvorilý. Nakoniec ako vždy.

Slečna si sadla na kreslo, ktoré bolo kreslom Hitlerovej schizofrénie.

Hitler si previazal ruky, prsty sa spojili s prstami. Ten pohľad mu pomohol, pohľad na slečnu sediacu v kresle.

- Nechcete kávu alebo čaj? – spýtala sa slečna, keď sedela. Trošku sa bála Hitlera. Neslúžila dlho.

- Kávu by som si dal... Ale cez noc som mal dve. Uvarila mi ich vaša kolegyňa. (Vždy mal niekto službu.)

- Nemôžete spať? – spýtala sa.

- V poslednom čase veru nie... Ale to je moja chyba. Veľmi prežívam boje. Je to môj boj.

Slečna sa na neho usmiala. Bola hrdá, že môže slúžiť „pre Hitlera“.

- Všetci Vám veríme, - povedala naivne.

Hitler sa „skutočne“ pousmial. Pohladil slečnu po líčku.

- Vojna je vecou pravdy našej Ríše, - povedal. – Dal by som si tú kávu...

Slečna sa postavila ako blesk. Vyšla z miestnosti splniť rozkaz povedaný jemným a príjemným hlasom staršieho človeka.

- Potrebuješ uistenia od mladých, ktorí nič nevedia... ani netušia? – spýtala sa osoba, ktorá si ihneď po odchode slečny sadla do kresla.

Hitler sa zaprel rukami o kreslo.

- Áno... Len takí vedia oceniť to, čo ty už oceniť nevieš. Ľudskú úprimnosť.

- Situácia sa začína zamotávať. Tvoje armády sa viac bránia... akoby postupovali dopredu. Bav sa so mnou, bav sa s tým, kto vie všetko... Kto ti môže byť súperom. Všetci ostatní sú iba háved'ou.

- Háved'ou?! To si prehnal...

- Prehrávame... Vieš to.

- To je zrada, to je svätokrádež!

Osoba sa rozosmiala. Hitler počul jej smiech. Radšej sa otočil k svojim mapám.

- Potrebujem tu generálov. Potrebujem sa pohnúť z miesta...

Niekoľko zaklopal na dvere.

- Vstúpte, - povedal Hitler.

Jeden z jeho generálov – ako som sa už zmienil: musel prijať včerajšie pozvanie na raňajšiu hodinu. Debatu o východnom fronte.

Len o jeden bezvýznamný okamih generál... predstihol slečnu s kávou.

- Čo si dá pán... generál X.x.? – spýtala sa slečna s veľkým pocitom, že koná nenahraditeľnú prácu.

- Čaj... – povedal generál.

Hitler sa potešil, že nemusí znášať samotu s amatérmi.

- Ako sa Vám cestovalo?
- V rámci podmienok... dobre... – a stará tvár šedivého muža v uniforme sa napla. Vrásky sa vyrovnávali. Generál si sadol do kresla.
- Máme sa o čom rozprávať...
- Áno, situácia sa mení každým dňom...

Generál sa bál povedať, čo si v skutočnosti myslí. Ale stačil jeden pohľad pokrokového šialenstva v očiach Hitlera. Vedel, že „stále verí“! On stále veril!

- Ako to myslíte? Vysvetlite to... – Hitler prižmúril oči a premeral si muža.

- Stalingrad... Boj tiel.

- Čo navrhujete?

- To ťažko povedať. Iné telá už nenasadíme.

- To nie! Nie! – zajačal Hitler. – Stalingrad už je náš...

- Stalingrad môže byť náš, ale Rudá armáda posielala viac tiel.

- Musíme za všetkých okolností udržať pozície.

Generál stíchol. Blondína mu doniesla čaj.

„Cítim sa ako Brit s čajom na stole...“ – pomyslel si generál.

- Ja cítim, ja jednoducho cítim, že vyhráme... že... nemôžeme byť porazený...

„Hahahahaha“ – zasmialo sa čosi v Hitlerovi.

Generál si „s obdivom normálneho človeka“ premeral Hitlera.

- Pozeráte sa na mňa ako keby som bol súčasťou Vášho tela! – napomenul Hitler generála. Napomenul ho krikom. Ten krik musel byť počuť po celom sídle.

Dvaja generáli, ktorí nocovali v Hitlerovom sídle, aby mohli aj ďalší deň preberať situáciu, sa zobudili.

Bolo pol siedmej ráno.

- To je iba Váš pocit, fuhrer, ubezpečujem Vás, že tomu tak nebolo...

- Hahaha... – zasmial sa takmer plačom Hitler. Uvidel osobu, ktorá bola jeho obrátenou polovičkou, ako sa mu smeje do tváre:

- Hehehehe...

Generál uvidel ten prázdny pohľad fuhrera. Prešli mu zimoriavky po chrbte.

Dvaja generáli sa začali obliekať v miestnosti na poschodí vily. Chceli byť čo najskôr k dispozícii fuhrerovi.

- Myslíš si, že je normálny?! Tak ráno kričať?
- Nie...

Zišli o poschodie nižšie, zaklopali na dvere, kde sa fuhrer boril s problémami.

Fuhrer im ihneď objednal dve kávy u blondíny.

- Rozprávame sa o Stalingrade... – povedal Hitler, červený v tvári.

Prvý generál privítal kolegov kývnutím hlavy. Tí mu odpovedali podaním rúk.

Prvý generál bol jediným, ktorý bol priamo v boji.

Druhý i tretí generál sa chceli vyhnúť rozprave o „magickom Stalingrade“.

- Vy si myslíte čo? Máme v Stalingrade okolo 300 000 tisíc mužov... Taká masa musí vedieť udržať pozíciu, keď už raz dobije mesto.

Druhý generál sa pozrie na tretieho. Tretí na prvého.

- Možno ak by 300 000 mužov cítilo Vaše srdce, Vašu dušu, Vašu mágiu očí... Ale oni ju budú v tých najťažších okamihoch cítiť... a Vy to viete. A preto vyhráme! - povie druhý.

„Tak takto to vyzerá, keď nemáte žiadnych priateľov... Ach, Bože....“

- Všetky naše ženy a všetky naše deti sú s tými mužmi, my jednoducho nemôžeme prehrať, náš národ je tak silný... a nikto iný nepozná... čo znamená Nemecký národ! – pripojí sa tretí generál.
- Čo tým myslíte?! Pre Nemeckého vojaka musí byť čťou zomrieť za veľkú vec! – vykrične Hitler.

- Nemáme sa čoho báť... - povie ten prvý.

Hitler sa silene pousmeje.

„Potrebuješ samotu a odpočinok“ – ozve sa v ňom.

- Páni, potrebujem... pokoj pre moju svätú dušu, – povie zľahka.

Traja generáli si prekvapivo vymenia pohľady.

Hitler vyjde z miestnosti, smeruje na čerstvý vzduch.

Blondína zatiaľ obsluži pánov. Tí mlčia. Pomaly pijú kávu. Chce sa im spať.

- O siedmej... Dokelu! – povie jeden z nich.

Hitler otvorí dvere vily. Urobí krok na čerstvý vzduch.

- Koho miluješ, Adolf? – ozve sa v ňom.
- Koho môžeš splodiť z tohto starého tela, Adolf?

- Ticho! – vykrične nahlas. Zastane pred jedným z veľkých a zdravých stromov. Opre sa oň.

A znova uvidí tú starú a otravnú osobu stáť pred sebou.

- Potrebuješ moju pomoc! Budeš ma prosiť na kolenách, aby som ti pomohol... – povie a rozosmeje sa.

Hitler sa rozosmeje ako víťaz. „Nikto ma tak dobre v poslednom čase nerozosmial.“

- Svet a budúcnosť stoja na mojej strane... – odpovedal v tom smiechu.

Ako kráčal, mal pred sebou tvár tej mladice, ktorá ho obsluhovala. Páčila sa mu.

- Pritáhuje ťa... A ty vieš, že ju nedostaneš, lebo si vážiš, ako ťa obdivuje... Čo je to za prístup človeka?! Človek... aj človek musí chcieť napredovať, a plodenie je napredovanie...

- Ty si muž, ktorý nemusí ženu presvedčať... A napriek tomu... len jedna známosť. Aj to iba mediálne silená.

- Dost! – vykrične Adolf.

- Dost čoho?

- Potrebujem lekára... Nejaké lieky proti stigmám na nemeckej duši, – uvedomí si Adolf.

- Potrebujeme lekára, lebo bojujeme na toľkých frontoch... a každý úder do nemeckého tela je úderom do našej duše...

Hitler sa vráti po polhodinke rannej prechádzky do svojej vily. Generáli na neho čakajú.

- Prepáčte, potreboval som upokojiť svätú dušu Nemecka... Upokojil som ju.

Rozprávajú sa o situácii, rozprávajú sa o bojoch, o posilovaní pozícií. Hitler si myslí, že je konečne vo svojom živle.

Generáli ho ticho počúvajú.

Po trištvrte hodinky ich rozpúšťa. Povedal im čo považoval dôležité. Dohodli sa:

Generáli viac-menej mlčali a slepo prijali príkazy.

Slepý(?) Hitler videl len svoje vnútro pri tých príkazoch. Neomylnosť! Škoda, bol vlastne ako my.

Keď zostal sám, dal si zavolať obsluhu a prikázal si uvariť kávu.

- No vidíš...
- Čo mám vidieť? – spýtal sa smutne.
- Keď si sám, si iba smutným človekom, Adolf, - ozvalo sa jeho „druhé ja“.

- Nie, na toto nemám náladu.

Hitler sa rozhodol zavolať šoféra a poprosiť ho, aby sa previezli.

O pätnásť minút bolo auto pripravené. Hitler nasadol dozadu. Vedľa seba uvidel tú osobu, oblečenú rovnako ako on.

Osoba sa na neho usmiala.

- Budeš sa smažiť v pekle, Adolf, - povedala.
- Nie tak rýchlo... miláčik, - odpovedal.
- Chceli ste niečo, pane? – spýtal sa šofér.
- Nie, môžeme ísť.

„Dýchaš čerstvý vzduch... A myslíš si, že ujdeš pred problémami.“

„Dýcham čerstvý vzduch... A na rozdiel od teba, viem kto som.“

Automobil sa rozbehol. – Kam chcete zaviesť pane?

- Stačí len tak krúžiť po parku. Nechcem vidieť nejakých ľudí.

„Nechceš vidieť nejakých ľudí. Máš strach?!“

„Nepotrebujem nikoho... Nie dnes.“

„Tvoj čas sa kráti... Uvedomuješ si ako si sám?“

Hitlera prepadla samota a clivota. Zapol si gombík na krku.

„Nemáš spomínať na akú lásku, ktorá by za teba dala život... Mal si iba niekoľko platonických lások, ktoré odvrátili tvár... a zabili tvoju dušu. A preto sa ti stalo to, čo sa ti stalo. Zneužili ťa.“

Osoba mu podala ruku. A rozplakala sa. On to niesol veľmi ťažko. Slzy sa mu tlačili do očí. No, nechcel plakať.

Prekrížil si ruky.

Jeho intímny život ho valcoval ako Rudá armáda čoskoro zvalcuje jeho armádu.

Slza sa mu vynorila z oka. Jediná... za Ježiša a jemu podobných. Hitler sa cítil ako Ježiš, panebože, kde si?!

Pretriel si tú úprimnú slzu muža rukou. A prikázal zastaviť.

Vystúpil z auta.

Prechádzal sa sám - medzi stromami.

Tam na neho zaútočila tá osoba:

- Povedz prečo žiješ!

- Prečo žije Adolf Hitler?! – spýtal sa Adolf Hitler.

„Povedz, povedz, povedz...“

- Nevie, jednoducho žijem, - akosi porazenecky vyslovil Hitler.

- Ľudia si z teba za chrbtom robia posmech, to by si mal vedieť... Aj dnešní generáli ťa rešpektovali iba preto, že si fuhrerom, ale ako človeka... Bol si im na smiech.

- Ako človeka?!

- Si neistý človek...

- Neistý človek? Vysvetli to...

- Žiješ ako tieň, vojna je tvojou vášňou... Manipulácia tvojim životom. Začal si od toho, čo ti bolo nanútené zvonku, že Nemecko bolo oklamané pri prvej svetovej vojne, že Nemci sú národom, ktorý má právo diktovať. Predávaš svoje predstavy ako skutočnosť. A ľudia sú slepí, ak sa im ponúka drobizg, vyslobodenie z bolesti prehry. Predávaš sa ako predal svoju filozofiu. A preto smeruješ ako Nietzsche do šialenstva.

Adolf zrazu dostal strach z „bytia - byť sám“.

- Plánujú sa nálety na Nemecké mestá... Už dávno... sú... – akoby počul v ušiach už mŕtveho muža.

Áno, sme pod náletmi.

„Klamstvo!“

- Sto tisíc ľudí, ktorí ma milujú, za svoju lásku teraz pykajú...

- Si ako krysa... Si schovaný pred skutočnosťou... Prijmi skutočnosť. Zodvihni hlavu... – tá osoba mu nenechávala slobodne dýchať.

- Čo je tá skutočnosť?

- Prehrávaš... Vo všetkom.

- Potrebujem Evu... Potrebujem ju...

- Čo si myslíš? Prečo ťa má rada...?

- Má ma rada ako človeka.

- Eva Braunová ťa má rada ako fuhrera. Eva nie je duchom prítomná.

- Rozumie mi!

- Uvidíme, uvidíme.

Keď sa Adolf vrátil do sídla, Eva ešte spala. Raňajky však už boli pripravené. Adolf prikázal počkať na Evu. Nechcel raňajkovať sám.

- Čo vôbec môžeš nazývať láskou? – spýtala sa osoba, ktorú Hitler uvidel sedieť a čakať na raňajky.

- Láska... je... – ale Adolf vydýchol.

Práve sa otvorili dvere a vošla Eva. Za ňou cupitali blondína a muž, oblečený v uniforme, pripravený plniť len ďalšie príkazy. Ktohovie za koho a prečo mu tĺklo srdce.

Eva si sadla oproti partnerovi. Včera na ňu nemal čas. Eva sa prispôbovala ako to len išlo. Môžeme povedať, že jej „láska“ (náklonnosť oddanej ženy) bola akási „superplatonická“. Milovala ho tak ako si ho vysnívala, ale pritom sa naučila žiť v realite. Nespávali spolu, až na malé výnimky: keď sa Hitler trhal v spánku a ona ho hladila po spánkoch.

- Ako si sa vyspala, drahá? – spýtal sa Adolf. Napil sa vody.

- Dobre, naozaj, - Eva sa pozrela po blondíne. – Dala by som si kávu, - a blondína ihneď naliala kávu fuhrerovej „žene“.

- Čo náš čaká dnes? – spýtala sa. – Čaká nás nejaký výlet? Potreboval by si taký oddych.

- Pravda, pravda. Ešte uvidíme...

Výlet: kilometer od „koncetračného tábora fuhrera a potom späť“.

„Pozri sa, ona ťa má rada... lebo sa cez teba stáva vysnenou ženou...“ – nahľadávala Hitlera tá osoba, ktorá sa nie a nie postaviť zo stoličky vedľa Evy.

Hitler „tomu priestoru“ venoval dlhý a výrazný pohľad. Eva si toho všimla.

- Niečo nie je v poriadku? – spýtala sa výrazným hlasom.

Hitler sa „prebudil“. – Nie.

- Mali by sme sa spolu prejsť aspoň z rána... Aj keď ja som sa už prechádzal. Nemohol som spať, tak hneď ráno... a to som ešte mal povinnosti v pracovni so svojimi generálmi...

- Nemiluje ťa... – osoba sa rozhodla zaútočiť?

„Chápeš už, akú strašnú hru si okolo seba rozpútal?“

Jedli, až sa najedli.

Tri vajcia do skla.

Chleba natretý dobrým maslom.

Káva alebo čaj.

- Pôjdeme sa teda prejsť? – spýtala sa.

- Áno, – odpovedal.

Obsluha zatiaľ upratovala stôl.

Hitler odložil na chvíľu premýšľanie a stratégiu - o svojej veľkej úlohe, ktorú si stotožnil so všetkým, čo mu bolo dodané zvonku. Bol majster preberania myšlienok iných.

Majster „diabla a jemu podobných“, jedna z najviac zneužitých duší v 20. storočí... sa venoval sa len a len Eve.

Osoba... ho však nasledovala pri každom kroku. Rozhodol sa si ju nevšímať.

Ale ak je vaša duša už raz infikovaná...

Vyšli si do parku.

Adolf si chytil ruku, ktorá sa mu roztriasla.

Vonku bola zima.

- Miluješ ma? – spýtal sa ako chlapec.

Osoba sa rozosmiala.

Eva sa zatvárila vážne.

- Som s tebou...

- Prečo?

- Lebo to tak musí byť... Chcem byť s tebou... Si môj. Adolf.

Osoba sa neprestávala smiať.

„Veď som ti to hovoril. Lebo to tak musí byť... Smiešne. Na duchaplné ženy nemáš, tak musíš trpieť takéto?“

Hitler mal chuť kričať: „Duchaplné ženy nie sú vždy tým najlepším riešením!“

Ale držal sa statočne.

„Daj mi pokoj.“

„V čom?“

„V mojom vzťahu k nej.“

Adolf ju chytil za ruku...

Nie, to ona ho chytila za ruku.

Tie milióny, ktoré zomierali kvôli nacizmu, ak by to videli...

- Mám ťa rada, som tvoja žena. Rozumiem... – povedala Eva.
„Čomu rozumieš?“

Hitler „možno“ nikdy necítil pichanie v srdci, keď sa na ňu pozeral. „Možno“... to bol citový mrzák.

„Láska... Áno je to láska“ - ale vo vnútri si stále celkom nebola istá. Ale taktiež dobre vedela, že Adolf si nie je istý tým... čo k nej cíti. Jediným, čím si bola istá... bolo: „potrebuje ženu, a osud chcel, aby som to bola ja“.

„Asi mal ťažkú noc.“

- Nevrátime sa, a nestrávime spolu nejaký čas? V spálni... – povedal Adolf. Hlas sa mu pri tom triasol.

Akoby to ani nebol on, ale len jeho... posledný záblesk kontaktu s realitou.

Toto nebol on, tak potom kto? Vy?

„Učíš sa rýchlo, starý chorý muž,“ – povedala mu osoba. Hitler sa cítil po pochvale predsa len o čosi lepšie!

- Veď sme si práve vyšli, - prehltna Eva. Ešte si neuvedomila „hlbku“ v slovách fuhrera... (?)

- Potrebujem, aby si mi hladila spánky... a moje choré telo...

- Len teraz som sa obliekla... – Eva mala svoje ciele vo svojom cite...

- Tak sa zase vyzlečieš... – Adolf mal svoje ciele vo svojej potrebe...

Vrátili sa ani nie po piatich minútach.

Zamkli sa v Evinej izbe. Zamkla Eva. Adolf sa posadil na posteľ.

...položil sa na posteľ. Eva mu začala hladiť hlavu.

- Vyhráme, - povedala, a pichlo ju v srdci.

Osoba sa postavila „z Hitlera“, a pred jeho tvárou mu zakričala:

„Pomiluj ju, alebo prehráš!“

Hitler sa nahol k Eve. A snažil sa ju pobožkať. Eva sa nechala.

Hitler sa bozkával len po druhýkrát v živote! Panebože, prečo?!

Eva bola upravená, čistá a „mladá“.

Rozopol jej blúzku.

Chcel jej rozopnúť podprsenku, ale musela mu pomôcť.

Eva sa zapýrila.

Hilter sa iba pozeral.

- Krásne... – povedal šeptom. Ruka samu triasla čoraz viac. A svalstvo na tvári sa začínalo mykať ako duševne chorému človeku.

„Pobozkaj jej prsia...“ – zaševalila osoba.

Adolf jej položil hlavu na prsia.

- Musím byť silným... Už dlho počujem hlas môjho podvedomia akoby žil vedľa mňa. Je to veľmi vyčerpávajúce. Už nemám takmer žiadnu vôľu. Bol som však povolovaný naplniť Božiu vôľu, vôľu tohto národa!

Eva mu sa vrátila k hladeniu hlavy.

- Musíš byť silným... Si tak silný...

„Nenechaj ju, aby bola tvojim emočným pánom... ani v najmenšom, Adolf“.

- Chcel by som sa s tebou milovať...

Eva sa postavila a vyzliekla sa donaha.

Hitler ju nasledoval, chvíľu mu to trvalo. Keď uvidela jeho vychudnuté telo s malým penisom, ľutovala ho. Ľutovala ho ako žena „v láske“. Ale jej ľútosť bola naozaj len oddaním, nemali kam ďalej spieť – On a Ona. Konečná!

Snažil sa ju objať, ale ona ho objímala s väčšou silou.

Erekcia chýbala.

Ľahli si na posteľ. Ale odozva žiadna.

- Mám ťa tak rada, – pomaly povedala.

Hitler sa nezmohol ani na slovko.

„A teraz sa jej spýtaj na lásku!“

Hladil jej prsia.

- Prikry ma, - poprosil ju.

Prikryla ho. Zaspal za chvíľku. Akýmsi bolestivým a trhaným spánkom, veď toľko ľudí mu želalo „už len zlo“. Eva ho pozorovala.

„Milujem tohto muža? Alebo milujem tento kolos? Tento symbol?!“

Hitler sa prebudil o hodinu neskôr. Bolela ho hlava. Obliekol sa.

- Musím pracovať... – povedal Eve.

- Môžem byť s tebou v pracovni? Veď pokiaľ tam nebudeš mať nikoho...

- Nie.

O jednu minútu zmenil názor.

Hitler stál nad svojimi mapami. Videl nákresy postupu a ústupu svojich vojakov.

Realita však už nejstvovala.

Jeho „ezoterická“ vojna!

Triasol sa bolesťou a hnevom.

- Pravda spenia je na našej strane!

Eva, ako sa na neho pozerala, ako sedela v rohu miestnosti a pila svoju kávu, videla pred sebou to telo, ktoré vlastnil Adolf.

„Tá ľútosť, ktorú cítim... Strašné...“

Hitler v hneve čarbal na mapy svoje predstavy protiútokov. Potom sa priblížil k telefónu a vytočil nejaké číslo.

- Očakávam ťa... Ihneď! - a spotený zvesil.

Eva sa zodvihla. Pozorovala ho dosť dlho na to, aby vedela, kedy odísť.

Nepozrel sa na ňu.

- Už som tu pre dnešok asi... zbytočná.

- Ďakujem za dnešok...

Eva sa iba pousmiala. Spomenula si na jeho malý penis. Nevedela nič neobvyklé, vedela „v podstate“ to, čo viete vy (ak by ste skončili na jej mieste...), a tým vedela všetko, čo potrebovala, aby bola Eva.

Trpko sa pousmiala, lebo ho mala asi naozaj rada – v tomto okamihu. „Ale ono sa to vyvíja(lo)“.

Keď odišla, on si na okamih uvedomil svoju osamelosť. Skutočnú osamelosť bez možnosti vyspovedania sa, bez možnosti vyrozprávať sa pred „rovnocenným partnerom“. Na druhej strane ho tešilo, že teraz si to môže s osobou rozdať ako so súperom, s ktorým sa musí vyrovnáť.

- Kde si, sviňa?!

- Som tu s tebou... – a Adolf uvidel ako si osoba sadá do starého známeho kresla.

- Povedz mi kam smerujeme...

- Do pekla... víťazov. Nikto ti nezoberie fakt, že si na chvíľu víťazom...

Adolf si sadol na stoličku, potiahnutú mahagónom. Zaryl si dlane do svalstva tváre. Pohlúžil sa do... myslenia.

O dve hodiny neskôr ho v premýšľaní, ktoré bolo vyvážené neustálym a nepokojným pochodovaním po miestnosti, vyrušil hlavný architekt.

- Dobrý deň, - pozdravil architekt. Vysoký muž, ktorý hral vysokú hru s Hitlerom. Veľa plánov, megalomanské projekty tlačil „pred sebou, za sebou“.

Ak by mal Hitler priateľov, on by bol jedným z nich...

- Vitaj, - odpovedal Hitler. – Sadni si... Ako pokračujeme?

- Vaše nové sídlo je naplánované do detailov. Bude to budova, ktorá sa nestratí v histórii.

- To ma poteší... až keď to bude stáť... A ja budem sedieť v tej budove. Nejde mi o miesto v histórii... Tu ide... vždy... o niečo viac. A ty to vieš.

Architekt prehltoľ ďalšie slová.

- Povedz, čo si myslíš o pláne postaviť nové divadlo?

- Ako architekt, som za. Je vojna... – a architekt sa „charakterne“ zapozerala rovno do očí fuhrera.

- Nacistické divadlo... Nové divadlo. Potrebujeme nové divadlo... na hry, ktoré budú šíriť náš nový ľudský rozmer.

„Divadlá, nový ľudský rozmer a vojna...“

Rozprávajú sa o tomto návrhu ešte pol hodinu, potom sa opäť prebudí „osoba“:

„Zastieraš neúspech na všetkých svojich frontoch a stratu svojej osobnosti divadlom?“ Hitler zvráťti tvár.

„Neúspech v milovaní, neúspech na bojiskách... Čo ťa čaká?!“

Z pohľadu architekta vyzerá Hitler čoraz staršie a strhanejšie. „Akoby mu niečo kradlo energiu a životné šťastie...“ – pomyslí si... Áno, aj on prechádza krízou. A je na hrane.

Hitler hovorí architektovi o nových bojových plánoch. Architekt iba nemo počúva.

„Ak by som nevedel aká je situácia za hradbami tohto koncentráku duší, možno by som mu aj uveril jeho svojprávnosť“.

O pol tretej ich vyruší Hitlerov asistent, ktorého tvár sa podobá na tvár každého, koho milujete a máte radi.

- Fuhrer, o šiestej nahrávate pre národný rozhlas....

- Áno, áno... Povedať pravdu pre náš vyvolený národ... Na dnes stačilo, drahý.... – povie Hitler smerom k architektovi.

Potom sa oblečie v sprievode Evy. Dá si novú a čistú uniformu. Ešte predtým sa osprchuje, na Evu nemyslí.

- Všetko mám v hlave... Boh tohto národa, našej čistej rasy je na mojej strane.

Stalin sedí v pracovni na stoličke, potiahnutej mahagónom.

- Von! Von! – vyhodí všetkých von.

„Oni sú proti Tebe... Nevedia pochopiť, že Veľkí neprehrávajú... tak jasne a tak rýchlo“.

„Keď to bude potrebné, spálime každé... naše... územie. Nepriateľ dostane len pustatinu!“

Stalin zavolá svojho poskoka.

- Prosím, pane?

- Zavolajte mi ich späť...

Päť generálov sa nahnú späť k Stalinovi.

- Podpáľte všetko, čo by mohlo padnúť nepriateľovi do rúk.

Generáli sklonia hlavy, presnejšie traja z piatich. Zostávajúci sa zapozerajú do očí Stalinovi.

- Čo po mne čumíte...?!

- Spáliť úplne všetko?

- Spáliť všetko! – vykrikuje „vodca“.

- Teraz môžete odísť... – pokojne dodá, oba palce mu „automaticky vyskočia hore“ a obaja generáli, ktorí držali „dlhší oční kontakt“, sklonia hlavy.

Stalin sa zamyslí. Privolá sluhu.

- Prines mi dobrý gruzínsky koňak.

Stalin si pripije na všetkých „jeho“ vojakov na fronte. V pokoji jeho „skryše“ riadi kolos celkom sám.

Aspoň si to myslí, veď tisícky ľudí, ktorí sa podieľali na jeho splodení... v histórii... tvoria teraz budúcnosť cez jeho myseľ, rozum a „rozdrásanú dušu“...

„Rusi sú zvláštny národ. Bojujú až keď všetko horí...“

„Áno, áno, áno...“

Stalin sa postaví a prechádza sa po miestnosti. Pred očami má list jedného z generálov, v ktorom stojí:

„Udržanie pozícií nemožné...“

- Zberba...

Stalin ho už zbavil funkcie. Už je vlastne mŕtvy.

Hovorte pravdu len do tej miery, aby ste prežili!

Stalin si dá privolať peknú Rusku. Jeho sprievodkyňu osamelým časom. Niečo ako vzdelanú ezoteričku, ktorá však zastiera svoju duchaplnosť „ženskosťou“.

Pre Stalina je len obyčajnou ženou, takou ako všetky. Ibaže je pri ňom, takže „nie je ako všetky“.

Možno... „čoskoro bude“.

- Ljuba, drahá, povedz, vyhráme...?

- Vyhráme, pane...

Stalin chcel počuť jej hlas, vidieť jej tvár. – Posad' sa mi na kolienko.

Ljuba sa posadila na kolienko.

- Hlad' ma po hlave, drahá...

Dievčina ho hladí po hlave. Ktohovie... či ho má vôbec rada.

- Čo ku mne cítiš? – spýta sa jej Stalin.

- Lásku, - zaklame Ljuba.

Stačí mu klamstvo. Vie, že klame. Ale on to prijal ako povinné klamstvo. Ljube klamstvo odpustí.

(Ljuba ma prekvapivo jeho paranoju a bolesť pod kontrolou.)

Vždy bol sám, teraz „vie, že je sám“. – Len ďalšia zneužitá osobnosť. -

Ved' obaja vedia o čom je život.

Ved' obaja cítia po svojom, že počas vojny sa odpúšťajú hriechy dvojnásobne...

Ljuba sa zamyslí... či cíti vôbec niečo k jej pánovi. Má iba dvadsaťpäť rokov.

- Pod' so mnou do spálne, potrebujem spať. Potrebujem uspať, - ťahane jej rozkáže Stalin.

Ljuba sa postaví z jeho kolien. Stalin sa ustato zdvihne a dotkne sa jej očí.

Táto žena z neho robí silnejšieho muža. V histórii nebude o nej ani zmienka.

Dopijú gruzínsky koňak.

Keď sú v jeho spálni, Ljuba zastrie, aby do miestnosti neprenikali slnečné (denné) lúče.

Stalin sa vyzlečie donaha.

Ljuba uvidí jeho malý penis. Ak by mohla, pozrela by do nebies.

- Ulož ma, drahá... – prikáže jej Stalin.

Stalin sa poškriabe v rozkroku.

Ljuba si ľahne vedľa Stalina.

Stalin má erekciu. Magdaléna vie, čo bude nasledovať.

- Drahá... – Magdaléna zavrie oči, aby ich o chvíľku roztvorila ešte zreteľnejšie. Na plafóne hľadá nejaký oporný bod, o ktorý by mohla oprieť svoj zrak.

Stalin ju miluje pomaly... a mechanicky. Vie, že „láska“ je politicko-sociálne-psychologické-marxistické cvičenie. Ako starší muž nevydrží dlho, a penis si musí pridržať, aby vôbec vnikol. Na Ljube mu pri výkone veľmi nezáležalo... A aj keby... - lenže vy tam nie ste.

Stalin po výkone ihneď zaspí. Jeho posledná myšlienka patrí jeho zákonitej žene, ktorá mu porodila deti. Myslí na ňu asi ako myslí na Rudú armádu.

Každý muž má v živote takú Ljubu...

- Vyhráme... – pri zaspávaní zašepká.

- Vyhráme... – zašepká mu do ucha Ljuba.

Keď Stalin zaspí, Ljuba sa s odporom zbaví jeho semena, oblečie sa do šiat, ktoré mala položené na zrkadle.

Je na seba „hrdá“... ved' plní úlohu, a v jej ezoterickom svete, v reálnom svete, stále rovnaká úloha?

Ženská láska, ženská energia, ženské srdce sa nedá kúpiť... Ale ženy sa vedia tak vcítiť!

Cíti „niečo“ k inému mužovi - pre ktorého horí jej srdce a jej myseľ. Každá žena cíti niečo... k inému mužovu... s ktorým práve nie je, až pokým jej racionalita neuzavrie emocionálne poznanie.

Pozera sa na Stalina – a chce mu pomôcť, sex jej nič nehovorí, duchaplnosť má v nej iný smer (zatiaľ).

Nadýchne sa a zrak jej ako automat padne na neho – zrazu tuší, že jej úloha je „čisto vojenská“.

Možno je jediná, ktorá nemá zo Stalina strach... Stalin sa hýbe ako chce ona.

Možno je jediná, ktorá „prehliadla ľudskú existenciu skrz-naskrz“ v Stalinových očiach, v okamihu jeho ďalšieho nepodstatného fyzického uvoľnenia.

Možno to „darované“ uvoľnenie mu pomôže „rozhodovať“ lepšie, lepšie, lepšie...

Stalinovi je jej osud viac-menej ukradnutý – Bože, možno k nej naozaj niečo cíti...

Stalin vstane o šesť hodín. Za ten čas prídu do jeho sídla dvaja vysoko postavený muži zo „sovietskej služby“.

Stalin ich privíta v honosne zariadenej pracovni.

- Aké sú správy?

Prvý z mužov, šedivý malý muž, prehovorí mužným hlasom:

- Naša armáda obkľúčila celú Nemeckú armádu pri Stalingrade.

- Ako máme ďalej postupovať, pane? – spýta sa druhý muž, vysoký a čiernovlasý Gruzínek.

- V akom stave sú... ?!

- Sú úplne demoralizovaní... – prehovorí šedivý muž.

- Počkáme si... ako tých psov... zabije sám veľký Hitler. On neustúpi, - povie - akoby len tak medzi rečou - Stalin.

Hitler si ide ľahnúť. Práve rozhodol, že sa vojaci - v Stalingrade - nesmú vzdať za žiadnych okolností.

Jeho spánok je nepokojný.

Vidí ako sa rúcajú domy.

Vidí ako sa bombarduje jeho krajina.

Trhá sa zo sna. Tým zobudí Evu.

- Takto to nebude!!!

Eva mu hladí hlavu. Eva mu hladí spánky.

Hitler sa prechádza po vile. Nemôže nájsť pokoj duše.

Uvidí pred sebou stáť Stalina.

„Prehráš,“ – povie Stalin.

- Dejiny sú moje!

()

Hitlerova báseň pre Evu (nemal veľký poetický talent, ale ako historická postava... má predsa „právo“ na svoj názor na konci tejto knihy:)

Tam kde slnko nezapadne

Hoci v mysli áno

Je ťažké milovať

Alebo dbať na to že vnímaš ešte okolitý svet

V tme ako v hádanke ktorú vymyslíš len raz za život

Každá žena je samozrejme hm hádanka

Čím rýchlejšie slnko zapadne tým sa dozvieš menej o živote okolo o jej láske

Ale iba... vtedy... vtedy... vtedy... ak... ak... ak...

Láska ženy sa nikdy nebude schovávať iba v sexe

Môže sa skrývať v milovaní len v milovaní teba a života tvojho alebo čo ja viem...

Vyzleč ju a pozri sa jej do očí

Pozri sa tým do očí celému neúprimnému svetu ktorý tým zrazu dostane úprimnosť alá láska ha ha

Vieš aj keď len o tom to byť nemôže
